

DICK WOODWARD

Vechiul Testament

**LEVITIC,
NUMERI,
DEUTERONOM,
IOSUA**

Caiet de lucru

CHIȘINĂU

2012

Toate textele din Sfânta Scriptură sunt preluate din traducerea Bibliei în limba română după D. Cornilescu.

® Misiunea Biblică, 2012

CARTEA LEVITIC

SEMNIFICAȚIA CORTULUI ÎNTÂLNIRII ÎN LUMINA NOULUI TESTAMENT

Mulți oameni care citesc Biblia consideră cartea Levitic foarte dificilă. Ei, de asemenea, consideră plictisitoare lectura tuturor cerințelor tehnice de construire a Cortului Întâlnirii în pustie, despre care se relatează în ultima treime a cărții Exod. Când se apropie de cartea Levitic, decizia lor de a citi toată Biblia se stinge.

Cuvântul „levit” semnifică literalmente „referitor la leviți”. Leviții făceau parte din preoția iudaică. Pentru a înțelege cartea Levitic în mod absolut, este necesar să înțelegem menirea cortului de dimensiuni mici, înălțat în pustie, unde acești preoți erau responsabili de aducerea jertfelor și a darurilor, precum și de desfășurarea altor ceremonii religioase. Mai târziu, Templul lui Solomon, la care s-a lucrat în detaliu, a fost zidit conform aceluiași model după care a fost construit și primul Cort al Întâlnirii, acesta a fost înălțat de Moise în pustie în conformitate cu indicațiile primite din partea lui Dumnezeu.

Una dintre indicațiile cele mai importante cu referință la Cortul Întâlnirii a fost aceea că el trebuia să fie amplasat în centrul taberei pe tot parcursul călătoriei de patruzeci de ani prin pustie a celor douăsprezece seminții ale lui Israel. Faptul că acest Cort al Întâlnirii trebuia să se afle în centrul taberei, ne relatează un adevăr important. Prima poruncă susține că Dumnezeu trebuie să fie pe primul loc în viața noastră. Scriptura ne învață că Dumnezeu trebuie să ocupe locul central, să fie în centrul întregii noastre vieți. Anume despre aceasta ne vorbește și modul amplasării aceluia Cort mic al Întâlnirii în centrul taberei israeliților.

Posibil că cea mai importantă observare pe care o putem face referitor la Cortul Întâlnirii este aceea că Dumnezeu literalmente, în mod real, locuia în acel Cort mic. Nouă ni se spune că atunci când Moise a sfârșit construirea Cortului Întâlnirii, prezența și slava lui Dumnezeu au coborât și au umplut partea din lăuntru Cortului, care era cunoscută sub denumirea de Sfânta Sfințelor. Aceasta reprezintă întruchiparea modului în care Duhul Sfânt este prezent astăzi în inima credincioșilor.

Atunci când israeliții mergeau prin pustie, norul care se afla deasupra Cortului îi călăuzea. Când norul începea să se miște, ei porneau la drum. Iar când norul se oprea, se opreau și ei. Astfel norul îi călăuzea. Oamenii puteau să vină la Cortul Întâlnirii pentru iertare, călăuzire și închinare.

Construirea Cortului Întâlnirii

Acum, când înțelegem menirea Cortului, haideti să cercetăm mai îndeaproape modul în care acesta a fost construit. Acest Cort al Întâlnirii era înconjurat de o îngrăditură, confecționată dintr-o materie similară unei pânze de cort. Suprafața curții interioare din jurul Cortului acoperit se numea curtea. Ulterior, curtea interioară din Templul lui Solomon era suficient de mare. Dar primul Cort al Întâlnirii nu avea o curte mare.

Cortul Întâlnirii includea câteva piese de mobilier ce aveau o semnificație esențială. Este important să menționăm că toate piesele de mobilier aveau mânere, întrucât în timpul călătoriei prin pustie ele toate erau transferate din loc în loc.

Prima piesă de mobilier din curte, ce se afla nu departe de poartă, se numea *altarul arderilor de tot*. Pe acest altar tot timpul ardea focul. Când un păcătos venea la Cort, dorind să beneficieze de iertarea păcatelor, la poarta curții era întâmpinat de către un preot. Omul aducea cu sine un animal, care era apoi omorât, conform descrierii prezentate în cartea Levitic. După aceea, preotul punea animalul pe altarul arderilor de tot. În acest răstimp păcătosul stătea lângă poarta curții. El niciodată nu avea dreptul să intre în partea acoperită a Cortului Întâlnirii. În locul lui în această parte a Cortului intra preotul. Imediat ce preotul aducea animalul ca jertfă pe altarul arderilor de tot, până fumul jertfei se ridica la Dumnezeu, preotul se apropia de următorul element al mobilierului curții, care se numea *ligheanul spălării* sau *marea de aramă*. Aici preotul putea realiza curățirea sa ceremonială de dragul păcătosului, care rămânea să stea lângă poarta curții.

Nemijlocit partea acoperită a Cortului era divizată în două secțiuni. Partea exterioară era denumită Sfânta sau Locul Sfânt. O perdea groasă separa Sfânta de partea interioară, care se numea Sfânta Sfințelor sau Locul Preasfânt. Sfânta Sfințelor era locul unde locuia Dumnezeu. Perdeaua era confecționată dintr-o materie foarte dură. Iosif Flavius mărturisește că perdeaua era atât de densă, încât nici caii care erau legați la capetele ei o puteau rupe. Perdeaua care se afla în Templul lui Solomon și care a continuat să fie folosită și pe vremea lui Isus Cristos, era atât de mare, încât amintea de o imensă cortină de teatru.

În Evanghелиii este scris că în momentul când Isus a murit pe cruce, această perdea, care despărțea Sfânta de Sfânta Sfințelor, s-a rupt de sus până jos (vezi Mc. 15:38). Aceasta este una dintre marile minuni ale Bibliei și deseori ea este trecută cu vederea.

Cortul Întâlnirii avea patru obiecte ceremoniale. După ritualul de curățire în ligheanul spălării din curte, preotul intra în prima secțiune a Cortului acoperit sau în Sfânta.

În partea stângă se afla sfeșnicul purtător de lumină. Acest sfeșnic avea o semnificație deosebită. El simboliza revelația despre Sine Însuși pe care Dumnezeu a dat-o poporului. Revelația dată le-a arătat israeliților cum trebuie să se apropie de Dumnezeu. De aceea, preotul se închina înaintea sfeșnicului și îi mulțumea lui Dumnezeu pentru revelația pe care a făcut-o poporului Său, precum și omului păcătos ce se afla acolo, lângă poarta curții.

În partea dreaptă se afla masa pentru punerea pâinilor înaintea Domnului. Menirea ei era ca să-i amintească preotului de faptul ce simbolizează mana, și anume că Dumnezeu ne dă mereu pâinea cea de toate zilele.

Înainte, chiar lângă perdeaua care delimita calea spre Sfânta Sfințelor, se afla altarul tămâierii. Lângă altarul tămâierii preotul se oprea și se ruga, mijlocind pentru păcătosul care rămânea, ca și mai înainte, în afară. Preotul ajungea până la locul acesta, după aceea se întorcea, îl întâmpina pe următorul păcătos și repeta aceeași ceremonie.

O dată pe an tot poporul se aduna în jurul Cortului Întâlnirii, iar preotul trecea dincolo de perdea, intrând în Sfânta Sfințelor.

Când privim la acest Cort mic al Întâlnirii, trebuie să înțelegem că fiecare piesă de mobilier reprezintă o imagine alegorică a lui Isus Cristos. Haideți să studiem în detaliu fiecare piesă de mobilier a Cortului.

Aranjamentul Cortului

Altarul arderilor de tot semnifică în fond Vestea cea Bună a Noului Testament. Toate animalele erau aduse ca jertfă pe altarul arderilor de tot și aceste jertfe au devenit desăvârșite în momentul în care Isus a murit pe cruce. Altarul arderilor de tot ne spune: „*Nu vă puteți apropia de Dumnezeu Cel Sfânt fără a aduce jertfe.*” „... *Și fără vărsare de sânge nu este iertare*” (Evr. 9:22).

Obiectul denumit ligheanul spălării, în care preotul se curăța în mod ceremonial înainte de a intra în Sfânta (Locul Sfânt), indică ceea ce Scriptura ne vorbește în multe pasaje biblice „*Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? – Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată*” (Ps. 24:3-4a).

Menirea inițială a Cortului Întâlnirii era să stabilească părtășia cu Dumnezeu. Totul era orientat spre atingerea acestui scop. În Biblie comunicarea cu Dumnezeu deseori este comparată cu alimentarea cu hrană. Ligheanul spălării ne amintește despre ceea ce ne spunea mama în copilărie: „Spălați-vă mâinile înainte de a vă așeza la masă ca să prânziți”. Spălați-vă, înainte de a vă apropia să aveți părtășie cu Dumnezeu. Trebuie să vă spălați, să vă curățiți. Iată ce ne indică ligheanul spălării.

Atunci când preotul stătea înaintea sfeșnicului de aur, el recunoștea că anume Dumnezeu este autorul cărții pe care o cercetăm în cadrul acestui studiu general al Bibliei. El recunoștea că lumina ce ne călăuzește este Cuvântul lui Dumnezeu. El se închina și îi mulțumea Domnului pentru ceea ce i-a oferit aceluia păcătos care stătea acolo, lângă poartă: o revelație cu privire la faptul cum poate fi salvat și cum să se apropie de Dumnezeul Cel Sfânt în închinare.

După cum s-a menționat anterior, pâinea de pe masa pentru punerea pâinilor înaintea Domnului simboliza faptul că Dumnezeu îl va susține pe poporul Său și se va îngriji de nevoile lui. Evident, Cel Preaînalt nu dorește ca noi să uităm vreodată că El este sursa existenței noastre. El vrea ca noi să ne încredem în El și să privim la El în orice nevoie pe care o avem: fie ea de natură fizică, emoțională, morală ori spirituală.

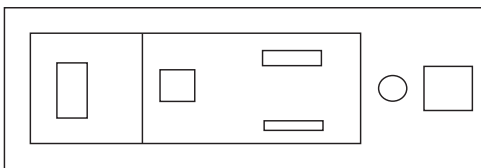
În final, haideți să privim la altarul tămâierii. Atunci când preotul stătea înaintea acestui altar, el se ruga pentru păcătosul care se afla în afară, lângă poarta curții. Când preotul făcea lucrul dat, el îl prefigura pe Isus Cristos, Marele nostru Preot, Care mijlocește pentru noi înaintea Tatălui.

CONCLUZIE

Fiecare element al Cortului Întâlnirii ne indică spre Isus Cristos. El – Lumina lumii; El – Pâinea vieții; El – jertfa desăvârșită pentru noi. El este Acela Care vine și „ne spală în ligheanul spălării”. În acest Cort mic al Întâlnirii puteți vedea realmente Evanghelia lui Isus Cristos. Doar atunci când veți înțelege menirea Cortului Întâlnirii, veți reuși să înțelegeți cartea Levitic, deoarece acesta era manualul pe care îl folosea preotul atunci când slujea Domnului în Cortul Întâlnirii. Îl recunoașteți pe Isus Care este ilustrat în acest mic Cort al Întâlnirii?

Întrebări pentru discuție

1. Străduiți-vă să reprezentați prin descriere aranjamentul interior al Cortului. Unde și ce piese de mobilier erau amplasate în Cort (vezi textul lecției).

2. Care a fost menirea Cortului Întâlnirii, precum și a tuturor obiectelor din interiorul lui?

3. Ce semnifica în Vechiul Testament să vii în prezența lui Dumnezeu? Ce condiții fundamentale au fost puse în vederea aceasta? Ce condiții au fost oferite în Noul Testament?

4. Cum se poate explica faptul că acel Cort din Vechiul Testament ilustrează lucrarea de slujire a lui Cristos?

5. Care era menirea perdelei din lăuntru Cortului? Care este semnificația ruperii perdelei din Templul lui Solomon?

6. Descrieți planul lui Dumnezeu de mântuire de la comiterea primului păcat al omului. În ce mod Domnul a îndepărtat acea separare de omul păcătos? De ce acum nouă nu ni se cere să aducem jertfe?

7. Cum poate fi explicat faptul că Isus Cristos este și Marele Preot, și Jertfa, în același timp?

Temă de casă. *De citit: Lev. cap 1-14.*
De memorat: Ex. 25:8.

PENTRU NOTIȚE

CARTEA LEVITIC

VIAȚA ÎN PREZENȚA LUI DUMNEZEU

În cartea Genesa citim că atunci când omul păcătuiește, cea mai rea consecință a acestui fapt este o ruptură a relației: o separare dintre Dumnezeu și om. Soluția acestei probleme fundamentale – împăcarea părților separate – constituie axa tematică abordată în întreaga Biblie. Și Cortul Întâlnirii din pustie era mijlocul prevăzut pentru soluționarea acestei probleme.

Însă de ce, totuși, noi nu aducem astăzi animale ca jertfă? Deoarece s-au schimbat cerințele lui Dumnezeu. Atunci când vom studia Epistola către Evrei, vom discuta despre adevărul acesta mai în detaliu. Vom menționa doar că în capitolul 9 al Epistolei către Evrei se afirmă că acest Cort al Întâlnirii era doar simbolul unui alt Cort, ce se află în dimensiunea cerului. Și Cortul Ceresc nu este construit din materie de natură fizică. Materialul său este ceresc, de natură spirituală. Cortul pe care Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să-l construiască – reprezintă o exprimare vizibilă și palpabilă pe Pământ a valorii spirituale, de neconceput, a Cortului descris în capitolul 9 al Epistolei către Evrei.

Vă amintiți că atunci când Isus murea pe cruce, perdeaua din lăuntru al Templului lui Solomon s-a rupt în jumătate de sus până jos. De asemenea, nu uitați de faptul că o dată pe an preotul intra în Sfânta Sfintelor și aducea acolo sângele pentru iertarea păcatelor întregului popor. În același sens, atunci când Isus a murit pe cruce, El a devenit Marele Preot. Pe altarul arderilor de tot din Cortul Ceresc El a murit cu scopul împlinirii finale a tuturor jertfelor aduse. El „S-a apropiat de ligheanul spălării” și a făcut posibilă curățirea permanentă.

Până la moartea lui Cristos, păcătosul nu se putea apropia de Dumnezeu. Doar preotul putea să se apropie de Cel Preasfânt și să mijlocească pentru păcătos. Însă tot sistemul acesta a luat sfârșit atunci când Isus Cristos a murit pe cruce, făcând posibilă pentru noi toți intrarea directă în prezența lui Dumnezeu.

Cu cele menționate este corelat încă un adevăr important: trupul nostru reprezintă astăzi templul lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a scris: *„Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi”* (1 Cor. 3:16-17).

Pavel a încercat să le inspire acest adevăr corintenilor, care se întinaseră cu păcate de natură sexuală. El le spunea: *„Trupul vostru nu a fost creat pentru desfrâu, ci pentru Dumnezeu. Oare nu înțelegeți că trupul vostru este templul lui Dumnezeu și că Dumnezeu locuiește în voi?”* (vezi 1 Cor. 6:15-20). În Epistola către Coloseni el scrie: *„Căra Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Cristos în voi, nădejdea slavei”* (Col. 1:27).

„Cristos în voi” – aceasta este o mare minune. Această minune semnifică faptul că prezența lui Dumnezeu locuiește în dvs. și că dvs. aveți tot ceea ce este necesar pentru a trăi așa, precum Dumnezeu v-a chemat să trăiți.

Iar acum să medităm la aceste două imagini care se referă la prezența Cortului Întâlnirii în viața noastră. Trezindu-vă dimineața, puneți deoparte un timp special pentru închinare, înainte de a vă implica în mulțimea lucrurilor cotidiene. Când veți realiza aceasta, încercați să parcurgeți în gând calea respectivă prin Cortul Întâlnirii. Imaginați-vă că v-ați apropiat de altarul arderilor de tot, iar apoi încredeți-vă în Vestea Bună, că Isus Cristos a fost Mielul lui Dumnezeu, Care a murit pe cruce pentru păcatele dvs.

Iar acum imaginați-vă că vă apropiați de ligheanul spălării, unde aveți nevoie de spălarea mâinilor și a picioarelor, și aveți nevoie de o curățire permanentă. Există în viața dvs. lucruri care sunt urâte și detestabile înaintea lui Dumnezeu? Mărturisiți-le înaintea Lui, întoarceți-vă de la ele și curățiți-vă. Apoi, vorbind metaforic, veți intra în Sfânta și veți sta înaintea sfeșnicului. Mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru revelație; mulțumiți-I Celui Preaînalt că nu v-a lăsat în necunoștință în ceea ce privește viața și mântuirea dvs. Mulțumiți-I Tatălui Ceresc pentru Cuvântul Său.

Ulterior, imaginați-vă că stați înaintea mesei pentru punerea pâinilor înaintea Domnului. Mulțumiți-l de grija ce o poartă față de toate nevoile dvs. Recunoașteți că El este Sursa fiecărei bucăți de pâine și a tot ceea ce aveți, că El satisface toate necesitățile dvs. Recunoașteți-L ca fiind Cel Care Se îngrijește de aceste nevoi și mulțumiți-l din inimă pentru aceasta.

În continuare, meditănd la altarul tămâierii, gândiți-vă la minunea rugăciunii. Acordați timp pentru rugăciune și aduceți fiecare detaliu al necesităților și problemelor cu care vă confrunțați astăzi.

În final, când veți medita la Sfânta Sfintelor, rețineți că există o prezență supranaturală a lui Dumnezeu, că Duhul lui Dumnezeu se află în lăuntru nostru și că noi putem fi chiar în prezența Celui Preaînalt, oriunde ne-am afla. Noi nu avem nevoie de un preot, care să intre în prezența lui Dumnezeu în locul nostru. Noi nu trebuie să trecem literalmente prin tot sistemul închinării din Cort, fiindcă atunci când Cristos a murit pe cruce, El a făcut posibilă pentru noi intrarea directă în prezența lui Dumnezeu.

Acest Cort din pustie ne propune o serie de aplicări pe care le putem face într-un spirit de evlavie. Dar cel mai important lucru este că un bărbat păcătos sau o femeie păcătoasă mai pot încă să se apropie de Dumnezeul nostru Sfânt și să intre, cu-adevărat, în prezența Sa pe o cale nouă și vie, care devine posibilă datorită Domnului nostru Isus Cristos.

Dacă am putea evalua tot ceea ce Dumnezeu a trebuit să facă pentru ca aceasta să devină posibil, am putea crede că omul în prezența Sa ar trebui să experimenteze o mare frică. Dar de ce nu se întâmplă aceasta? În ce mod, în general, intrați în prezența Dumnezeului dvs. Sfânt? Isus a spus: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine*” (Ioan 14:6).

Vedem cum acest verset măreț din Evanghelie este ilustrat prin Cortul Întâlnirii. Dumnezeu dorește să se întâlnească cu dvs. și să-și facă un locaș în viața dvs., după imaginea Cortului Întâlnirii.

Întrebări pentru discuție

1. Cum înțelegeți textul „... templul lui Dumnezeu este sfânt: și așa sunteți voi” (1 Cor. 3:17)? Ce responsabilitate vă inspiră aceste cuvinte?

2. Citiți Rom. cap. 8. Ce responsabilitate și totodată ce privilegiu implică prezența lui Cristos în lăuntrul nostru?

3. Ce înseamnă, bazându-ne pe Ps. 100, să umblăm în prezența lui Dumnezeu și să ne închinăm Lui?

4. În ce mod cunoștințele despre Cortul Întâlnirii ne pot fi de folos în închinarea personală înaintea lui Dumnezeu?

Tema de casă: *De citit Lev. cap. 15-27.*

PENTRU NOTIȚE

CARTEA LEVITIC

ROLUL PREOȚIEI ȘI AI JERTFELOR

După ce ne-am format o imagine generală referitoare la Cortul Întâlnirii, suntem pregătiți să studiem cartea Levitic.

Această carte nu reprezintă nimic altceva decât un manual pentru preoți. Este un manual în care sunt prezentate instrucțiuni detaliate cu privire la faptul cum să fie înjunghiate animalele, ce trebuie să se facă cu măruntaiele - și despre multe altele. Posibil că această carte nu este atât de înălțătoare, precum Psalmul 23 sau capitolul 13 al Epistolei 1 Corinteni, dar vă rog să nu credeți că din cartea Levitic nu pot fi extrase adevăruri spirituale care pot avea o aplicare practică. Această carte conține adevăruri minunate și noi vom examina o serie de aspecte deosebite care sunt incluse aici.

Secțiunile

Este necesar să știți că acesta este un manual pentru preoți și că el este divizat în câteva părți. Primele șapte capitole abordează modul de aducere a jertfelor. Cartea respectivă le arată în mod clar preoților ce să facă atunci când pregătesc jertfele, dar tot ea, de asemenea, ne dezvăluie și semnificația acestor jertfe.

În capitolele de la 8-10 ne este atrasă atenția asupra slujitorilor, adică asupra preoților înșiși, ce calități trebuiau să aibă și ce standarde să respecte. Aceste capitole conțin multe adevăruri importante, care pot fi aplicate în practică.

Esența cărții o descoperim în capitolele 11-22. Vom denumi această secțiune „Sfințire”. Cortul Întâlnirii și preoții care slujeau în el, reprezentau

declarația lui Dumnezeu în fața lumii despre aceea că poporul ales al Domnului este sfânt, fiindcă Dumnezeul lui este sfânt. În capitolele respective este evidențiat faptul că au fost aleși oameni diferiți. Cuvântul „sfânt” înseamnă „cel care îi aparține lui Dumnezeu”. Acești preoți trebuiau să trăiască asemeni unor oameni care îi aparțin lui Dumnezeu.

În capitolele 23-25 sunt descrise sărbătorile iudaice. Vom denumi această secțiune „Slujirea”. Veți descoperi date documentare cu privire la acestea în primele cinci cărți ale Bibliei. Întrucât leviții erau unicii oameni care trebuiau să slujească în timpul zilelor de sărbătoare și să efectueze toate ceremoniile sfinte, ei aveau nevoie de instrucțiuni cum să facă aceste lucruri.

Când veți aborda secțiunea respectivă a cărții Levitic, puneți-vă întrebarea: „Ce a dorit Dumnezeu ca preoții să rețină, atunci când a instituit, de exemplu, Sărbătoarea Paștelui?” Apoi puneți-vă o altă întrebare: „De ce Dumnezeu a vrut ca preoții să rețină aceste lucruri?”

Aplicații

Ultimele două capitole ale cărții Levitic le vom denumi „Supunere”. La finalul cărților Levitic, Deuteronom și Iosua, se vorbește despre o aplicare practică. La sfârșitul tuturor acestor cărți se conține un îndemn insistent adresat poporului Domnului ca acesta să se supună legilor divine și să fie un popor sfânt, așa după cum a fost chemat să fie. Ei au fost eliberați și salvați pentru a fi sfinți. Îndemnurile de la finele cărții Levitic conferă acestor capitole de la sfârșitul cărții o mare prestanță. Moise susținea că este bălbâit, dar în capitolele respective el pare a fi un foarte bun vorbitor.

O aplicare practică, personală și religioasă

Să analizăm acum unele binecuvântări ale lui Dumnezeu care pot fi întâlnite în cartea Levitic. Primele șapte capitole conțin câteva adevăruri minunate referitoare la modul în care preoților li s-a indicat cum să-l aducă jertfe lui Dumnezeu. De exemplu, când păcătosul venea la Cortul Întâlnirii și dorea să primească iertare, era întâmpinat la poartă de un preot, care îl îndruma cu privire la menirea jertfei, pe care păcătosul intenționa să o aducă.

Pe lângă toate celelalte obligațiuni pe care le aveau, preoții erau și învățători ai poporului Domnului. Atunci când păcătosul aducea o jertfă, preotul îi spunea să-și pună mâinile pe capul animalului. Când păcătosul

facea aceasta, animalul devenea înlocuitorul lui. Toate păcatele omului păcătos treceau pe capul animalului. Moartea, pe care cel păcătos o merita ca și urmare a păcatului său, o suporta animalul, dar nu omul care a păcătuit. Anume de aici provine expresia „țap ispășitor”. În aceasta constă esența jertfelor respective. Teologii denumesc practica aceasta „răscumpărare înlocuitoare”, atunci când vorbesc despre moartea lui Isus Cristos pe cruce pentru păcatele noastre.

De asemenea, în timpul lecturii acestei cărți veți afla că existau timpuri când întregul popor păcătuia și era nevoie de o pocăință a întregii națiuni. Atunci când recunoșteau ce au săvârșit, trebuiau să aducă drept jertfă un vițel. Trebuiau să-l aducă la Cortul Întâlnirii, unde conducătorii își puneau mâinile pe capul animalului, iar apoi îl înjunghiau înaintea Domnului. Apoi ei urmau aceeași procedură care era necesară la aducerea unei jertfe obișnuite pentru păcat. Astfel preoții realizau răscumpărarea pentru tot poporul. Oare nu ar fi minunat dacă tot poporul unei anumite țări ar experimenta astăzi ceva similar? O pocăință națională pentru un păcat săvârșit de întreaga națiune ar fi un eveniment nemaipomenit în viața oricărei țări. Anume o astfel de pocăință este prescrisă în cartea Levitic.

Preoții respectivi trebuiau să fie oameni unși de Dumnezeu, călăuziți și îndrumați de Duhul Sfânt. Pentru a demonstra aceasta în mod ilustrativ, cu sângele jertfei se ungea urechea, mâna și degetul mare de la piciorul drept al preotului. Aceasta îi amintea preotului de următoarele implicații: „Voi trebuie să fiți niște bărbați sfinți. Trebuie să călăuziți poporul astfel, ca el să fie sfânt. Tot ceea ce ascultați, totul de ce vă atingeți sau ce faceți cu mâinile și orice loc pe unde mergeți, trebuie să fie uns și controlat de Duhul Sfânt”.

În cartea Levitic veți descoperi, de asemenea, o ilustrație minunată a faptului că atunci când Moise scria cărțile Legii, el scria despre Isus. În Noul Testament, atunci când Isus l-a vindecat pe un lepros, i-a spus acestui om care fusese vindecat: „Du-te și te arată preotului”. De ce a spus El aceasta? Deoarece în cartea Levitic preoților le-au fost date instrucțiuni referitoare la circumstanțe de acest gen.

Atunci când veți citi ultimele capitole ale cărții Levitic, veți descoperi multe adevăruri divine din predica înălțătoare a lui Moise (Lev. 26:3-12).

În cartea Levitic veți remarca, de asemenea, că Dumnezeu interzice anumite lucruri, de exemplu homosexualitatea. Homosexualitatea contrazice planul lui Dumnezeu, conform căruia oamenii devin parteneri și părinți, aducând pe lume oameni noi care, la rândul lor, la fel vor

deveni parteneri și părinți. Homosexualitatea este interzisă, deoarece consecințele acestei practici sunt amare. Moise vorbește direct, condamnând homosexualitatea în mod categoric. În cartea Levitic Moise de asemenea condamnă magia, vrăjitoria, prezicerea soartei și alte practici asemănătoare. Legile lui Moise sunt foarte stricte, întrucât poporul evreu trebuia să fie o națiune sfântă. Sfințenia este rezultatul final pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să îl învețe să o atingă prin intermediul cărții Levitic.

Eu sper că această familiarizare și privire generală asupra cărții Levitic vă va ajuta să citiți independent cartea dată, beneficiind, în urma lecturii, de binecuvântări din plin. Rețineți faptul că Levitic a fost un manual pentru preoți. El le vorbește cum să fie bărbați unși și sfinți ai lui Dumnezeu, care vor fi în stare să învețe poporul Domnului să fie sfânt. „... *Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt*”, afirmă Dumnezeu (Lev. 11:45). Acesta este mesajul principal al cărții Levitic pentru noi toți.

Întrebări pentru discuție

1. Alcătuiți un plan succint al cărții Levitic. În câte părți esențiale poate fi divizată această carte?

2. Cum vă poate fi de ajutor, în timpul studiului, cunoașterea planului cărții Levitic?

3. Cum înțelegeți expresia „răscumpărare înlocuitoare” în lumina Vechiului și a Noului Testament?

4. De ce este important să raportăm textul din Isaia 53:6 la noi înșine? Vă vedeți pe dvs. înșivă, făcând parte din cuvântul „toți”?

5. Care este ideea principală a cărții Levitic? Ce anume din această carte este mai aproape de inima dvs.? Ce a devenit pentru dvs. o adevărată revelație?

Tema de casă: *De citit Num. cap. 1-14.*

PENTRU NOTIȚE

CARTEA NUMERI

MOMENTUL LUĂRII DECIZIEI

Firul narativ esențial al cărții Numeri, al cărui început îl descoperim în cartea Genesa, traversează cartea Exod și pentru un timp se întrerupe în acel moment când Dumnezeu îi dă lui Moise cartea ce conține planul și descrierea referitoare la construirea Cortului.

Atunci când israeliții au fost eliberați în mod miraculos din robia egipteană, ei trebuiau să traverseze pustiu și să intre în Țara Promisă, în Canaan. În cartea Numeri se relatează despre faptul că ei nu au plecat din Egipt direct spre Canaan, dar au mers făcând înconjurul acestui pustiu pe parcursul a patruzeci de ani!

Figurativ vorbind, mulți creștini astăzi fac același lucru. Fiind eliberați de pedeapsa pentru păcate prin sângele lui Isus Cristos, ei totuși nu trăiesc așa după cum voiește Dumnezeu, după ce i-a înviat la o viață nouă. Ei sunt descurajați, plictisiți, nesatisfăcuți și tulburați. Ei nu au intrat în „Țara Promisă” ca să trăiască o asemenea viață, care este denumită în Noul Testament „viață veșnică” (vezi Ioan 3:15). Isus a spus: „... *Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug*” (Ioan 10:10).

Țara Promisă din Canaan reprezintă o imagine metaforică a acestei vieți nou-testamentale, de care se poate bucura un credincios salvat. În schimb, oamenii deseori se rotesc în cercul necredinței, a descurajării și a neliniștii. Cartea Numeri ne relatează istoria poporului evreu și prin aceasta ne prezintă o lecție alegorică.

Moartea unei generații întregi

Denumirea acestei cărți provine de la faptul că poporul iudeu a fost numărat de două ori. În primele trei capitole ale cărții este descris primul

recensământ al populației și în capitolul 26 – cel de-al doilea recensământ. Între primul și al doilea recensământ urmărim moartea unei generații întregi (Num. 14:29-35).

În timpul prierbiei israeliților prin pustie, Dumnezeu nu o dată a încercat să le arate prezența Sa. El a înfăptuit minuni, pentru a le întări credința. Astfel, El a încercat să le inspire credință în faptul că vor reuși să treacă râul Iordan și să cucerească Țara Canaan.

În schimb, ei au ieșit din Egipt, au traversat marea Roșie, s-au apropiat de muntele Sinai la Cades-Barnea, iar apoi au mers făcând cercuri prin pustie timp de patruzeci de ani. În cartea Deuteronom se menționează despre aceea că toată călătoria din Egipt spre Canaan necesită unsprezece zile (Deut. 1:2).

În pustie Dumnezeu a făcut de zece ori minuni pentru ei, trezindu-le impresii profunde, pentru a le întări credința, dar ei continuau să meargă făcând cercuri. În multe cazuri ei păcătuiseră atât de grav, încât Moise a trebuit să fie pentru ei atât preot, cât și proroc. El a urcat pe muntele Sinai în calitate de preot al lor și a mijlocit înaintea lui Dumnezeu pentru ei. În rugăciunea sa el spunea: „Doamne, iartă-i, iartă-i”. Așa s-a întâmplat de zece ori și de zece ori Dumnezeu i-a iertat (vezi Num. 14:20).

Pe muntele Sinai Moise s-a rugat, cerându-l lui Dumnezeu să le arate răbdare, iertând păcatele poporului Israel. Domnul de fiecare dată i-a iertat în urma cererii lui Moise, dar a zis: „*Până când voi lăsa această rea adunare să cârtească împotriva Mea? Am auzit cântirile copiilor lui Israel, care cârteau împotriva Mea. Spune-le: „Pe viața Mea! – zice Domnul – că vă voi face întocmai cum ați vorbit în auzul urechilor Mele. Trupurile voastre moarte vor cădea în pustiul acesta. Voi toți, a căror numărătoare s-a făcut, numărându-vă de la vârsta de douăzeci de ani în sus, și care ați cântit împotriva Mea”* (Num. 14:27-29).

Câtă părere de rău a cuprins tabăra atunci când Moise a transmis poporului cuvintele Domnului! Ei s-au trezit dimineața devreme, îndreptându-se spre Țara promisă de Domnul. Iar Moise le-a spus că deja este prea târziu. Întrucât ei s-au depărtat de Domnul, Dumnezeu acum i-a părăsit.

Acest fragment nu prea mare din istorie ne amintește în mod alegoric de relația noastră cu Dumnezeu. El i-a iertat pe copiii lui Israel, dar păcatul lor, totuși, îi provoca o mare durere. La fel și în viața noastră în Cristos, există ceva mai mult decât doar faptul iertării noastre. Noi am fost creați, iar acum am înviat prin mântuirea care ni s-a dat, pentru a-L lăuda pe

Dumnezeu și a merge în acele locuri pe care El ni le-a pregătit. În Biblie se menționează că există un scop al mântuirii noastre; această istorie a prigoanei poporului Israel prin pustie, fără a ajunge în Canaan, ne prezintă realitatea faptului că și noi putem pierde scopul mântuirii noastre în această viață.

Momentul luării deciziei

Când un pilot al unui avion imens de pasageri vrea să aterizeze, vine un moment când el deja nu mai poate opri aterizarea și este obligat să aterizeze. Acesta se numește momentul ireversibil sau momentul luării deciziei. Dumnezeu este plin de har, având o răbdare fără limite. Însă în capitolul 14 al cărții Numeri se vorbește despre aceea că în călătoria credinței noastre survine un asemenea moment pe care-l putem denumi momentul luării deciziei. Vine un moment în umblarea noastră înaintea lui Dumnezeu când decidem fie să împlinim, fie să nu împlinim voia lui Dumnezeu cu privire la noi.

Deși Cel Preaînalt va face tot posibilul ca noi să descoperim voia Sa și să o împlinim, va veni un timp când El ne va permite să mergem pe calea aleasă de noi și va găsi pe altcineva în locul nostru care să îndeplinească ceea ce El așteaptă de la noi. Atunci când Dumnezeu Își întoarce Fața de la noi din pricină că refuzăm în mod îndărătnic să împlinim voia Sa, noi experimentăm o pierdere imensă, întrucât nu înțelegem în ce constă scopul mântuirii noastre. Pierdem posibilitatea să împlinim în viața aceasta ceea ce Dumnezeu ne-a salvat (Efes. 2:8-10).

Unele dintre cele mai triste versete ale capitolului 14 din cartea Numeri sunt acele versete prin care Moise i-a spus poporului: „Deja este prea târziu! Lăsați-vă armele jos! Voi v-ați îndepărtat de Domnul și Domnul nu va fi cu voi”.

Există o asemenea concepție precum voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită, cu privire la viața fiecăruia dintre noi (Rom. 12:1-2). Cartea Numeri este o carte în care se vorbește despre împlinirea acestei voințe a lui Dumnezeu în viața noastră. Când citiți capitolul 14 al cărții Numeri, atrageți atenția asupra aceluia moment al luării deciziei descris aici, atunci când noi cu toții trebuie să hotărâm – fie că dorim, fie că nu dorim – să împlinim voia lui Dumnezeu cu privire la noi. Niciodată nu este târziu să luăm decizia de a înceta să mai mergem în cercuri, ci să înaintăm cu îndrăzneală și să cucerim „Canaanul”, pregătit de Dumnezeu pentru noi.

Întrebări pentru discuție

1. În ce mod pribegia de patruzeci de ani a evreilor prin pustie este similară cu starea spirituală a creștinilor moderni?

2. Citiți Num. cap. 14. Ce lecție importantă pentru viața noastră creștină putem învăța din acest capitol?

3. Cum ați înțelege expresia „momentul luării deciziei”? Ați experimentat o asemenea stare în viața dvs.? Împărtășiți grupului trăirile dvs., privind subiectul dat.

4. În ce mod textul din Rom. 12:1-2 ne ajută să evităm problemele reliefate în relatarea din Num. cap 14?

Tema de casă: *De citit: Num. cap. 15-21.*

PENTRU NOTIȚE

CARTEA NUMERI

SEMNIFICAȚIA SIMBOLICĂ A MINUNILOR

Cartea Numeri este plină de metafore și alegorii captivante. Când apostolul Pavel a scris: „*Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.*” (1 Cor. 10:11), prin aceasta el a arătat fiecăruia dintre noi care este aplicarea spirituală practică a evenimentelor istorice scrise în Biblie. Aceasta înseamnă că atunci când citim în Scriptură anumite relatări istorice, trebuie să atragem o atenție deosebită la pilde și avertismente. Cuvântul „pilde”, pe care-l folosește aici Pavel, poate fi tradus drept „tipuri”, „lecții nu prea mari pe baza unui exemplu” sau „alegorii”. Atunci când afirmăm că această carte este plină de alegorii, nu avem în vedere că evenimentele date nu sunt niște evenimente istorice adevărate. Alegoria este un procedeu artistic care constă în exprimarea unei idei abstracte prin mijloace concrete, în cazul nostru este o povestire ce ne învață și ne îndrumă din punct de vedere moral sau spiritual.

Norul ce arată calea

În ultimele versete ale cărții Exod citim despre faptul că atunci când Cortul Întâlnirii din pustie a fost terminat și înălțat, a avut loc o mare minune. Mai târziu, Templul lui Solomon a fost construit conform aceluiași model și aceluiași detalii, pe care Dumnezeu i le-a dat lui Moise pentru înălțarea Cortului Întâlnirii. Templul lui Solomon era un loc permanent de desfășurare a slujbelor divine și a fost construit din materiale scumpe. La sfințirea acestui Templu, Duhul lui Dumnezeu a coborât sub formă de nor și a umplut Templul lui Solomon cu o asemenea putere, încât preoții au părăsit Templul (vezi 1 Împ. 8:10-11).

Atunci când Moise a ascultat de Dumnezeu și a zidit Cortul Întâlnirii în pustie, s-a întâmplat o mare minune (Num. 9:15-23), ce simbolizează providența divină, lucrarea minunată a Duhului Sfânt în noi și ungera Duhului, de care avem parte. Mai târziu, în Noul Testament Cortul Întâlnirii devine un simbol al trupului, care devine templu, și în care locuiește Duhul Sfânt, realizând lucrarea miraculoasă a nașterii din nou. Duhul Sfânt ne sfințește, locuiește mereu în noi și ne umple, așa precum a fost în Cortul Întâlnirii și în Templul lui Solomon.

Poate fi pusă întrebarea: „Dacă acest nor le arăta calea israeliților și ei îl urmau fiind ascultători, de ce, totuși, norul nu i-a condus pe o cale directă prin pustie, traversând râul Iordan spre Țara Promisă? Cum s-a putut întâmpla că, urmând călăuzirea divină, ei mergeau în cerc prin pustie?”

Această relatare ne indică spre un adevăr important. Dumnezeu oferă creației Sale libertatea alegerii. Prin aceasta vedem că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Creatorului Său. El nu va încălca libertatea noastră de a alege. Dacă noi avem credință și contăm pe toate binecuvântările pregătite de Dumnezeu pentru noi, și acceptăm voia Sa cea bună și desăvârșită cu privire la noi, doar atunci El va putea să ne conducă spre „Țara noastră spirituală pe care ne-a promis-o”, El ne poate înzestra cu binecuvântări, călăuzindu-ne chiar spre centrul voinței Sale referitor la viața noastră.

Totuși, fără credință noi nu vom reuși să găsim „Țara noastră spirituală pe care ne-a promis-o”. El ne-a creat cu dreptul de a alege și este suficient de clar de ce nu ne impune să facem ceva anume. Dumnezeu ne poate oferi diverse circumstanțe și lucruri la care nu vom putea renunța. Uneori, atunci când meditam la posibilitățile noastre, unicul lucru înțelept din partea noastră ar fi să ne supunem Lui și să împlinim voia Sa.

În Epistola către Evrei, în capitolele 3 și 4 se menționează că poporul Israel nu a intrat în Țara Promisă din pricina necredinței lui. Anume acesta și este motivul pentru care norul și focul nu au condus poporul direct prin pustie spre Țara Promisă.

Mana

Încă un adevăr pe care-l descoperim în cartea Numeri – este istoria despre carne și mană. Dumnezeu l-a hrănit într-un mod neobișnuit pe poporul Său cu mană. În ebraică cuvântul „mană” semnifică „ce este aceasta?”. Ei nicidecum nu au putut înțelege ce substanță (lucru) este

aceasta, de aceea au și numit-o „ce este aceasta?”. Pe parcursul a patruzeci de ani Dumnezeu le-a trimis pentru alimentație „ce este aceasta?”.

Citim că poporul lui Dumnezeu cârtea mereu și i se plângea lui Moise. În cartea Numeri este scris: „Atunci egiptenii care erau împreună cu ei au început să dorească ceea ce era în Egipt”. În afară de poporul evreu, din Egipt au ieșit de asemenea și alte popoare. Printre ei erau neamuri (ceea ce noi numim păgâni), etiopieni și egipteni. Egiptenii doreau acele lucruri bune de care au avut parte în Egipt. De aici și noi înșine putem învăța o lecție. Este scris: „... *ba chiar și copiii lui Israel au început să plângă și să zică: „Cine ne va da carne să mâncăm?” Ne aducem aminte de peștii pe care-i mâncam în Egipt...*” (Num. 11:4-5).

În această situație, Egiptul simbolizează viața din trecut, trăită în păcat. Atunci când un om, eliberat din „Egipt”, se întoarce și spune: „O, cât de bine a fost în Egipt”, aceasta îi cauzează lui Dumnezeu o durere imensă. În capitolul dat Domnul i se adresează lui Moise: „*Să spui poporului: „Sfințiți-vă pentru mâine și aveți să mâncați carne, fiindcă ați plâns în auzul Domnului și ați zis: „Cine ne va da carne să mâncăm? Căci noi o duceam bine în Egipt!”*” (Numeri 11:18).

Nu carnea, ci anume Egiptul era mai important pentru ei. Dumnezeu spuse că le va da carne și vor mânca, până le va ieși pe nări. Dumnezeu a spus: „N-ați ascultat de Domnul și ați plâns după Egipt”. Acest lucru este important. După ce El le-a dat carne, le-a trimis, de asemenea, și o molimă. El a făcut lucrul acesta fiindcă acești oameni au dorit cel mai mult carnea și Egiptul.

Scriptura ne învață că Dumnezeu va împlini dorința inimii noastre. Aceasta este o mare mângâiere, dar de asemenea și o mare luptă. Tinde inima ta spre cele spirituale sau ea dorește să se afle în Egipt?

Dumnezeu a împlinit cererea israeliților, însă a trimis o molimă printre ei (vezi Ps. 106:15). Aceasta se poate întâmpla și se întâmplă, într-adevăr, cu mulți oameni care se numesc drept credincioși. Noi suntem creați și înzestrați cu dreptul de a alege. Putem avea ceea ce alegem. Atunci când vom alege usturoiul și ceapa din Egipt, Dumnezeu ne va satisface cererea noastră, dar El va trimite și o molimă pentru sufletele noastre. Această alegorie captivantă nu ne lasă indiferenți față de întrebarea cu care Dumnezeu a început conversația cu noi în grădina Eden: „Unde ești?” Oare te mai afli încă în Egipt? Sau ești în Țara Promisă? Sau poate mergi, făcând pe undeva cercuri între Egipt și Canaan? Sau tu ești în Canaan, dar te atrage viața din Egipt?

Credința celor două iscoade (Num. 13)

În pasajul dat citim despre faptul cum israeliții au trimis în Canaan douăsprezece iscoade. Însărcinarea lor a fost să cerceteze Țara Canaanului și să spioneze pentru a vedea cât de bun era sistemul de apărare al orașelor. Ei, de asemenea, trebuiau să afle cum era poporul care trăia în acele ținuturi (dacă are un număr mare al populației sau nu; este puternic ori slab); ca să afle cât de greu le va fi să-l cucerească.

Când iscoadele s-au întors, povesteau foarte multe despre faptul cât de roditor este Pământul Promis. Ei au adus cu sine o viță-de-vie cu un strugure ce era așa de mare, încât erau nevoiți să-l ducă doi oameni pe o prăjină mare. Ei, de asemenea, au raportat că acolo oamenii sunt uriași, niște luptători puternici, că orașele din Canaan erau bine întărite, cu ziduri înalte și atât de puternice, încât pe ele erau construite case.

Zece dintre cele douăsprezece iscoade știau totul despre uriași. Cuvintele unei cântări vechi răsună astfel: „Toți au văzut uriași. Dar Caleb L-a văzut pe Domnul!” Se poate spune că aceste douăsprezece iscoade reprezintă în sine un grup obișnuit, slujitori sau membri ai comitetului bisericii. Doi dintre ei credeau că vor cuceri Canaanul, iar restul zece erau „specialiști” a căror întreagă atenție era concentrată asupra dificultăților și încercărilor.

Caleb cunoștea forța orașelor întărite din Canaan, totuși, aceasta nu l-a înfricoșat. „*Caleb a potolit poporul care cârtea împotriva lui Moise. El a zis: „Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruatori!”* (Num. 13: 30). Credința acestor doi oameni L-a impresionat atât de mult pe Dumnezeu, încât El dorea să dea în schimb tot poporul, aproximativ unu – trei milioane de oameni, pentru Iosua și Caleb. Domnul a spus: „*Trupurile voastre vor cădea în pustia aceasta și Eu îl voi lua pe Iosua și Caleb și ei vor intra împreună cu Mine în Țara Promisă, fiindcă ei M-au urmat și au crezut*”. Dumnezeu prețuiește calitatea credinței noastre. Doi oameni care au credință sunt mult mai de preț pentru El decât milioane de oameni care nu au credință.

Avem o continuare interesantă a acestei istorii. Când peste patruzeci și cinci de ani copiii lui Israel au trecut râul Iordan (vezi Iosua cap. 14), ei au ajuns în orașul Hebron. Caleb credea că Hebronul este cel mai mare oraș dintre toate pe care le-a văzut vreodată. El a crezut că Dumnezeu îi va da poporului Israel putere ca să cucerească Hebronul. Credința lui Caleb l-a uimit atât de mult pe Moise, încât el i-a promis cu sfințenie că atunci când orașul Hebron va fi cucerit, îi va aparține lui.

După pribegia de patruzeci de ani prin pustie, Caleb a venit înaintea lui Iosua, care devenise conducător de oști după moartea lui Moise, și i-a amintit de cuvântul ce i l-a dat Moise. Caleb era în vârstă de optzeci și cinci de ani, dar el știa că va reuși să cucerească Hebronul cu ajutorul lui Dumnezeu.

Iosua i-a încredințat orașul Hebron lui Caleb și el l-a cucerit. Atunci când alți israeliți cârteau în pustie, atât de aprig, că Dumnezeu le-a trimis niște șerpi înfocați, care-i mușca, Caleb nu a luat parte la cârtirea lor. El își îndrepta privirea spre Țara Promisă și nu își lua niciodată privirea de la ea.

Șarpele de aramă (Num. 21)

Dumnezeu urăște lamentarea (bombănitul) și cârtirea. Vedem aceasta în împrejurarea în care atunci când copiii lui Israel au cârtit, El le-a trimis niște șerpi veninoși, care îi mușcau pe cârtitori. Apoi, când mulți dintre ei mureau din pricina mușcăturilor de șarpe Dumnezeu i-a spus lui Moise să ia un șarpe, de aramă și să-l pună ca un drapel în mijlocul taberei. Atunci vestea bună a fost transmisă prin tabără: că orice om mușcat de șarpe, dacă va veni în centrul taberei și va privi spre șarpele de aramă, atârnat de o prăjină, va rămâne în viață.

Mulți dintre cei care erau mușcați se îndoiau de Dumnezeu, nu credeau faptul că, privind spre o bucată de aramă, pot să se vindece de mușcăturile șerpilor. Ei se umflau și mureau. Iar alții, știind că din punct de vedere medical nu există nicio scăpare, înțelegeau că unica lor speranță era doar să se încreadă în Dumnezeu. Ei se târau sau erau aduși în centrul taberei, ca acolo să poată privi spre șarpele de aramă. Și, privind, ei erau vindecați!

Isus folosește această istorie în discuția cu Nicodim. Și atunci când renumitul rabin din Ierusalim îi spune lui Isus că el a venit pentru a asculta cuvintele Sale, întrucât l-au impresionat mult lucrările lui, pe care le-a văzut, Isus îi amintește lui Nicodim de această măreață minune din Vechiul Testament. Apoi, Cristos face o conexiune neașteptată și aplică la Sine minunea respectivă. El îi spune lui Nicodim că, așa cum șarpele a fost atârnat pe o prăjină, la fel și Isus Cristos trebuie să fie ridicat pe o cruce. Orice om care privește cu credință spre El, Care este atârnat pe cruce, va fi salvat de păcat în același fel după cum oamenii mușcați mortal de șerpii din pustie, erau salvați prin faptul că priveau la șarpele de aramă (Ioan 3:14-16).

Ați privit dvs. cu credință? Ați privit spre Isus Cristos, ridicat pe cruce? Credeți și nădăjduiți în tot ceea ce a realizat pentru dvs. Isus pe cruce? El este singura soluție a problemei păcatului dvs., întrucât El, murind pe cruce pentru dvs., era unicul Fiu al lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că Isus Cristos este singurul Mântuitor trimis de Dumnezeu și El este unica dvs. speranță în căutarea soluției. El este singurul Care poate să vă salveze de eterna și mortală problemă a păcatului.

Întrebări pentru discuție

1. Din ce cauză evreii nu au intrat în Țara promisă (Evr. cap. 3)? Prin ce s-a manifestat aceasta?

2. De ce necredința poate fi considerată drept un păcat groaznic? Amintiți-vă textele din Scriptură care ne vorbesc despre importanța credinței.

3. Ce simbolizează Egiptul în viața noastră creștină contemporană? Prin ce anume creștinii moderni se aseamănă cu evreii din pustie, care cârteau (Num. 11: 4-6)?

4. În ce a constat pericolul cârtirii din pustie? De ce cârtirea este inadmisibilă în viața creștină?

5. În ce constă fapta eroică a credinței lui Iosua și Caleb?

6. În ce mod șarpele de aramă atârnat de o prăjină reprezintă o prefigurare, un simbol al lui Isus Cristos?

Tema de casă: *De citit Num. cap. 22-36.*

PENTRU NOTIȚE

CARTEA NUMERI

SUPUNEREA LUI MOISE ȘI PREGĂTIREA PENTRU SLUJIRE

Continuând să cercetăm viața lui Moise, este trist să recunoaștem că el așa și nu a văzut niciodată Țara Promisă. În cele din urmă, Dumnezeu nu l-a dat pe Moise în schimbul întregului popor. Păcatul lui Moise reprezintă una dintre tainele cărții Numeri.

Este scris că Domnul i-a vorbit lui Moise și i-a spus să ia toiagul și să adune poporul pentru a le vorbi de stâncă, care va da apă pentru a-i sătura pe oameni și pentru a adăpa animalele. Deși Moise se îndoia, el totuși a adunat poporul. El a lovit cu toiagul său în stâncă de două ori și din stâncă a început să curgă apă. Și a băut poporul și animalele lor. Și Domnul le-a vorbit lui Moise și lui Aron: *„Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau”*(Num. 20:12).

Există un șir de întrebări la care se merită să meditezi, cercetând asprimea pedepsei lui Dumnezeu. În primul rând, cine suntem noi ca să-l spunem Celui Preaînalt ce este drept sau corect? Anume Dumnezeu determină ceea ce este corect și ce este drept. Moise niciodată nu a cârțit referitor la pedeapsa sa. În cartea Deuteronom se menționează că el a vorbit odată cu Dumnezeu despre aceasta și Domnul i-a spus: *„...de acum înainte nu-mi mai vorbi despre aceasta”*. Moise niciodată mai mult nu a mai pus această întrebare.

În al doilea rând, Dumnezeu are cerințe mult mai înalte cu privire la lideri decât față de popor. Scriptura ne prezintă foarte clar un standard dublu. Când o persoană devine membru în biserică, îi sunt prezentate anumite standarde pe care trebuie să le respecte în viață. Dar Biserica, în conformitate cu Scriptura, are așteptări mai mari față de lideri decât față de

comunitate, de enoriași. Dumnezeu se raportează cu mare seriozitate la problema conducerii. Moise era un conducător. Ceea ce pentru alții părea a fi un păcat nesemnificativ, pentru el nu era un păcat nesemnificativ din motivul a ceea cine era el și ce poziție i-a încredințat Dumnezeu.

Păcatul lui, probabil, se rezuma la următoarele. În primul rând, Dumnezeu i-a zis: „*Spune stâncii*”. Dar el nu i-a spus stâncii, dar a lovit cu toiagul său în stâncă de două ori. În acest caz vedem neascultarea sa.

Dumnezeu l-a învinuit pe Moise încă de un păcat destul de serios. Domnul l-a învățat că va fi întotdeauna cu el, că anume Cel Sfânt va elibera poporul Său și că va face această mare minune prin Moise. O mare minune a avut loc în timpul exodului, întrucât Moise a văzut ce poate face Dumnezeu prin el, care conștientizase că este un nimeni. Moise a petrecut patruzeci de ani în pustie descoperind taine duhovnicești, ca de exemplu: „*Nu eu sunt eliberatorul, ci Dumnezeu, și El este cu mine. Eu nu pot elibera pe nimeni, însă Dumnezeu poate, și El este cu mine*”. Marea minune a avut loc deoarece Moise a putut spune: „*Nu eu am eliberat acel popor, ci Dumnezeu, căci El era cu mine*”.

Atunci când Moise a întrebat: „*Oare din această stâncă noi vom scoate apă?*” – el nu l-a dat cinste și slavă lui Dumnezeu înaintea poporului. El nu a procedat așa, încât oamenii în mod clar să înțeleagă că această minune o înfăptuiește Domnul Însuși. Toată lauda și slava i-au revenit lui Moise. La aceasta și se rezumă cea mai serioasă parte a păcatului lui Moise.

Unicul lucru, pe care îl putem vedea din perspectiva lui Dumnezeu, este să înțelegem că Cel Preasfânt are anumite norme și criterii pe care doar El le cunoaște. Multe dintre aceste norme El ni le descoperă nouă, dar trebuie să reținem că anume Dumnezeu ne învață să fim neprihăniți, și nu invers. Conform standardelor divine, pedeapsa lui Moise a fost cinstită și dreaptă. Se pare că Moise a fost de acord cu Dumnezeu. Pe parcursul exodului minunat al evreilor, toiagul lui Moise simboliza aceste taine spirituale, pe care le-a înțeles Moise (pentru sine) înaintea rugului aprins. Aplicând această lecție la propria persoană, aflăm adevărul profund cu privire la faptul, în ce constă păcatul lui Moise atunci când a lovit cu toiagul său în stâncă.

Istovirea lui Moise

Capitolul 11 al cărții Numeri conține încă o relatare importantă despre Moise. Astăzi auzim multe despre epuizare. Aceasta înseamnă că omul este la capătul puterilor fizice, emoționale și mintale. Chiar și marii bărbați

ai lui Dumnezeu experimentează oboseală din pricina unui anumit lucru. Există diferență între oboseală, pur și simplu, și oboseala din pricina a ceva anume.

De exemplu, citim cum Moise l-a spus Domnului: „*Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine. Decât să Te porți așa cu mine, mai bine omoară-mă, Te rog, dacă mai am vreo trecere înaintea Ta, ca să nu-mi mai văd nenorocirea*” (Num. 11:14-15).

Ați simțit vreodată ceva asemănător? Este interesant că Moise, Ilie, Iov, David, Ioan, apostolii și mulți bărbați mari ai lui Dumnezeu, despre care citim în Scriptură, au fost epuizați într-atât, că îi spuneau Domnului că vor să moară. Epuizare experimentează și oamenii evlavioși. În Scriptură se menționează că așa ceva s-a întâmplat și cu astfel de oameni mari ai lui Dumnezeu, ca Moise, Ilie, Iona, Iov și mulți alții. Dar atunci când acești bărbați ai Domnului erau atât de epuizați, încât îl rugau să le ia viața, Dumnezeu se îndura de ei, deoarece le cunoștea inima.

Moise știa deja că numai Tatăl Ceresc putea să poarte această povară imensă a ceea ce făcea el. Prin epuizarea pe care a experimentat-o, el a învățat încă o lecție de importanță vitală. Aceasta se rezuma la aceea că lucrarea lui Dumnezeu nu se face de unul singur. Moise conștientiza că, deși Dumnezeu acționa prin el, totuși el nu era în stare prin forțele proprii să ducă această povară a condamnării lui Israel. Atunci când, epuizat fiind, Moise a realizat aceasta, Dumnezeu i-a oferit în ajutor șaptezeci de bărbați care l-au ajutat să ducă povara dată. Dumnezeu i-a uns cu Duhul Sfânt pe acești șaptezeci de bărbați și ei conduceau, fiind dirijați de Moise. Fără a-l lipsi pe Moise de rolul de conducător, Dumnezeu a divizat toată lucrarea în părți de conducere (administrative) și i-a făcut pe acești șaptezeci de bărbați responsabili de aceste diviziuni. Oamenii care își susțin în zilele noastre masteratul la facultățile de administrare a afacerilor, pot denumi cinci pași specifici unui conducător de succes: analiza, organizarea, destinarea, observarea și apoi, lupta.

Atunci când Moise, fiind epuizat, l-a chemat pe Dumnezeu, Domnul i-a spus că sufletul lui are nevoie de refacere. El i-a arătat lui Moise căile neprihănirii, care vor aduce liniște inimii sale. Aceste căi se rezumau la faptul că să-l permită lui Dumnezeu să realizeze ceea ce era doar în puterea Sa și, de asemenea, să rețină că lucrarea Celui Preaînalt, realizată prin intermediul poporului Domnului, reprezintă o sarcină căreia el nu-i va putea face față de unul singur. În acest mod Dumnezeu își restabilește poporul atunci când el este epuizat totalmente.

Trăim într-o lume plină de neliniște și dorim o soluționare rapidă a problemelor. Dumnezeu, de obicei, nu ne trimite ceva imediat. Refacerea pe care o observăm în viața lui Moise, are un anumit scop. În loc să rezolve, să schimbe imediat situația creată, Dumnezeu l-a învățat cum să-i organizeze și să-i delege pe alții pentru a duce mai ușor această povară.

Moise fusese istovit deoarece el a fost un om ca și noi toți. Mulți consideră că atunci când devenim creștini născuți din nou, nouă nu ne mai rămâne nimic din natura umană. Studiind viața lui Moise, vedem că lucrurile nu stau așa. Biblia conține numeroase relatări despre oameni reali care s-au confruntat cu aceleași tensiuni și presiuni pe care le experimentează natura noastră umană slabă. Ei sunt exemple bune pentru noi, întrucât au realizat lucrări mărețe atunci când Duhul Sfânt dirija natura lor umană.

Aplicare practică

Noi putem să-l adăugăm pe Moise în lista personajelor biblice, ale căror vieți mărturisesc despre minunea faptului că lui Dumnezeu Îi place să înfăptuiască lucrări uimitoare prin intermediul unor oameni absolut obișnuiți, deoarece ei sunt pregătiți pentru aceasta. Evenimentele care s-au petrecut între Moise și Dumnezeu, ne arată că oamenii care fac lucrarea Celui Divin, trebuie să înțeleagă că ceea ce noi putem face cel mai mult este să fim pregătiți. Cel mai mare dar este modul de a fi pregătit să fii cu El întotdeauna și oriunde. În cartea Numeri observăm măreția lui Moise, epuizarea lui Moise și păcatul lui Moise. Dumnezeu îl folosește pe acest bărbat, deoarece el este pregătit. Dumnezeu dorește să ne folosească și pe noi toți, dacă suntem pregătiți pentru aceasta. Sunteți dvs. gata să-l slujiți lui Dumnezeu? Doriți să fiți cu El mereu și oriunde? Atunci alăturați-vă la poporul ales al Domnului și spuneți: „Ce voiești, unde voiești și când voiești”. Nu contează cine voi fi. Nu contează unde voi merge. Nu contează cât mă va costa aceasta. Eu sunt pregătit!”

Întrebări pentru discuție

1. Cum credeți, în ce a constat păcatul lui Moise și prin ce s-a manifestat supunerea lui?

2. Ce concluzii pot fi formulate în baza acestei istorii (Num. 20)?

3. Bazându-vă pe capitolul 11 al cărții Numeri, spuneți de ce astăzi slujitorii lui Dumnezeu și liderii spirituali ajung epuizați?

4. Ce se cerea de la Moise, ca Dumnezeu să-l poată folosi?

Tema de casă: *De citit Deut. 1-10.*

PENTRU NOTIȚE

CARTEA DEUTERONOM

PRINCIPII BIBLICE DE EDUCARE A COPIILOR

Cuvântul „deuteronom” semnifică „repetarea Legii”. Totuși, cartea Deuteronom este mai mult decât doar o repetare a Legii. Această carte sfântă prezintă Legea lui Dumnezeu pentru cea de-a doua generație a poporului ales al lui Dumnezeu.

Cartea Deuteronom, de asemenea, conține textul marilor predici ale lui Moise, pe care el le-a rostit în fața poporului lui Israel înainte de a trece râul Iordan și de a cuceri Țara Canaan. Primele versete ne ajută să înțelegem despre ce se relatează în cartea Deuteronom. Citim că în cartea dată este scrisă adresarea lui Moise pentru poporul lui Israel, când acesta s-a oprit cu întreaga tabără pe o câmpie din pustiul Moab, în partea de Est a râului Iordan. El li s-a adresat peste patruzeci de ani după ce poporul părăsiseră muntele Horeb (vezi Deut. 1:1-3).

Conform celor citite în cartea Numeri, copiii lui Israel au pribegit prin pustie timp de patruzeci de ani. Ei au ieșit din Egipt, au traversat marea Roșie, au coborât spre muntele Sinai la Cades-Barnea. Apoi, neavând credință în faptul că vor reuși să cucerească Țara Canaan, ei mergeau făcând înconjurul pustiei pe parcursul a treizeci și nouă de ani. O întreagă generație a murit în această pustie!

În cele din urmă, copiii a căror părinți s-au stins din viață în pustie, au căpătat credință pentru a cuceri Canaanul. Înainte de a trece râul Iordan și a cuceri Canaanul, ei și-au așezat tabăra în partea de Est a râului Iordan. O generație întreagă de oameni, care a trăit atunci când a fost dată Legea pentru prima oară, a decedat, cu excepția lui Iosua și Caleb. Înainte de cucerirea Canaanului, Moise a dorit să se încredințeze de faptul că acești

copii au auzit Cuvântul care le-a fost transmis pe muntele Sinai pentru ei și pentru părinții lor. El, de asemenea, a vrut să-i îndemne să ia o hotărâre fermă de a-i învăța pe copiii lor Legea Domnului.

Uneori creștinii merg bătând pasul pe loc pe parcursul mai multor ani. Atunci când decid să cucerească „Canaanul spiritual” și sunt pregătiți să cunoască viața cu Cristos, acea viață pentru care El i-a salvat, când ei decid că, totuși, doresc să primească tot ceea ce le-a pregătit Dumnezeu – atunci sunt pregătiți să citească cu luare-aminte cartea Deuteronom. Această carte este plină de lecții pentru cei care au luat decizia încă o dată, cu o mai mare seriozitate, să privească la viața lor nouă cu Cristos și să I se dedice totalmente Lui. Dacă faceți parte din categoria unor astfel de oameni, atunci cartea Deuteronom vi se adresează și dvs.

Încă o temă importantă a cărții Deuteronom reflectă adevărul că, Cuvântul lui Dumnezeu devine adevărat și actual pentru poporul Său. În una dintre cele mai mari predici ale sale, Moise îi îndeamnă pe copiii acelei generații pierdute să le transmită în mod obligatoriu copiilor lor Cuvântul lui Dumnezeu.

Cea mai puternică predică a lui Moise

Unii oameni consideră că în cartea Deuteronom 6:4-6 este scrisă cea mai puternică predică a lui Moise, pe care el a rostit-o vreodată. Acest pasaj din Scriptură este considerat mărturisirea fundamentală de credință printre iudei. Iată ideea principală a predicii date: *„Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn. Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntare între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale. Domnul Dumnezeul tău te va face să intri în țara pe care a jurat părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, că ți-o va da. Vei stăpâni cetăți mari și bune pe care nu tu le-ai zidit”* (Deut. 6:4-10).

În această predică se vorbește și despre multe alte lucruri, dar acesta este adevărul cel mai important din ea și din toată cartea Deuteronom. Moise, într-adevăr, a dorit să-i transmită poporului respectiv, înainte de a trece râul Iordan și de a cuceri Canaanul, că Dumnezeu l-a chemat

să fie un popor care să-L iubească pe El cu toată ființa. Dar pentru a arăta dragostea lor față de Dumnezeu, era necesar ca ei să se supună Cuvântului Său – iar pentru a se supune Cuvântului Său, era necesar ca să-L cunoască. Dumnezeu voia ca, evident, copiii lor să fie acel popor care L-ar fi putut iubi pe El cu toată ființa lor. Astfel, Moise îi îndemna să-L iubească pe Dumnezeu, să cunoască și să asculte de Cuvântul Său, și să transmită aceste valori copiilor lor.

Patru principii ale paternității

Moise a dorit, în fond, să le transmită cum să-și învețe copiii ca să fie un popor al lui Dumnezeu. Învățătura, descrisă aici de Moise, se bazează pe patru idei. Primul principiu – Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă, desigur, copiii intenționează să-L iubească pe Dumnezeu, atunci baza învățaturii lor trebuie să fie Biblia. În continuare, Biblia afirmă: *„Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea”* (Prov. 22:6).

Cel de-al doilea principiu pe care se bazează procesul educațional, sunt responsabilitățile. Cine este responsabil de educarea copiilor? Unii oameni consideră că responsabilitatea educării copiilor lor îi revine statului. Ei privesc la școlile existente și cred că statul este obligat să-i învețe pe copiii lor tot ceea ce trebuie ca aceștia să cunoască. Alții afirmă că responsabilitatea îi aparține bisericii. Ei își aduc în fiecare săptămână copiii la școala duminicală, fiind convingși că biserica îi va învăța să-L iubească pe Dumnezeu și Cuvântul Său.

Moise a plasat totalmente responsabilitățile privind educarea copiilor, pe umerii părinților lor. El îi îndeamnă pe tați să permită Cuvântului lui Dumnezeu să se înrădăcească în inimile lor, ca mai apoi să poată ei înșiși să-și îndrume copiii. Moise vorbește despre faptul că tatăl este obligat să-i învețe Scriptura pe copii. Și în Sfânta Scriptură de numeroase ori se accentuează această idee.

Cel de-al treilea principiu pe care se bazează procesul de educare, stabilit de Moise, sunt relațiile. Moise predica: *„Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula”* (Deut. 6:7). Mulți tați consideră acest lucru ca fiind imposibil, deoarece ei deseori nu sunt acasă atunci când copiii lor se scoală ori se culcă.

Este foarte important să ne cercetăm faptele în lumina Scripturii, și nu invers: să interpretăm Scriptura în lumina vieții personale. În acest caz nu

se poate de interpretat Biblia în acel plan, pe care îl aveți dvs. pentru lucru. Planul dvs. de lucru trebuie să fie interpretat în lumina Scripturii. Această mare predică a lui Moise ne învață cum pot fi stabilite asemenea relații cu copiii, care vor forma forța motrice a tradiției dvs. familiale. Este imposibil să urmezi îndemnul lui Moise, în absența unei relații cu copiii. Astfel de relații reprezintă o parte necesară, vitală din punct de vedere al procesului educațional.

Al patrulea principiu pe care se bazează procesul educațional este realitatea. Observați că Moise a afirmat: „*Și poruncile (cuvintele) acestea ... să le ai în inima ta. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta... Să le întipărești în mintea copiilor tăi...*” Nu treceți cu vederea acest moment important. Copiii noștri învață mai mult urmărindu-ne pe noi și faptele noastre, decât cuvintele pe care le rostim.

Isus a spus: „*Arătați-Mi comorile voastre și Eu voi vedea valorile voastre. Arătați-Mi valorile voastre și Eu voi vedea unde este inima voastră*” (vezi Mat. 6:20-22). Exprimându-ne într-un limbaj simplu, aceasta semnifică: arată-mi unde și cum îți cheltuiești banii, pe ce îți consumi timpul și forțele tale, și Eu voi vedea unde este inima ta. Copiii noștri învață mai mult urmărind cum trăim noi, decât ascultând învățăturile noastre cu privire la valorile familiale. Ceea ce îi învățăm pe copiii noștri se află nu în lecțiile noastre despre valori, dar în ceea ce, de fapt, reprezintă pentru noi valorile noastre.

Patru idei pe care se bazează mărețul plan al lui Moise referitor la educarea copiilor sunt: Cuvântul lui Dumnezeu, responsabilitățile, relațiile și realitatea.

Întrebări pentru discuție

1. Cum credeți, care este scopul principal al cărții Deuteronom? Cui îi este adresată?

2. Meditați asupra textului din Deut. 6:3-10. Ce vă vorbește Domnul dvs. personal prin această predică? Ce concluzii formulați pentru dvs. înșivă?

3. În ce confuzie ajung adeseori părinții, în ce privește aspectul educării copiilor?

4. Care sunt cele patru principii sau puncte care stau la baza educării copiilor, prezentate în cadrul acestei lecții? Explicați-le.

Tema de casă: *De citit Deut. cap. 11-20.*

PENTRU NOTIȚE

CARTEA DEUTERONOM

PREDICILE MĂREȚE ALE LUI MOISE. PARTEA I

În toată cartea Deuteronom se accentuează în mod deosebit cât de importantă este ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci când poporul Israel respecta poruncile divine, Dumnezeu îl binecuvânta, iar atunci când nu respectau poruncile Domnului – nu aveau parte de binecuvântările Lui. Moise le prezintă acest adevăr într-un mod foarte elocvent, iar apoi și predică despre ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Unul dintre cuvintele-cheie din această carte este „ascultare”.

Scopul fundamental al primei predici a lui Moise, înscrisă pe paginile cărții Deuteronom, constă în faptul de a-l ajuta pe poporul evreu să țină minte cum Dumnezeu a acționat, cum a lucrat El cu putere în viața părinților lor, și totodată ca ei să nu uite minunile împlinite de Domnul pentru ei. Moise spera că minunile realizate de Dumnezeu pentru părinții lor în timpul pribegiei lor prin pustie, vor lăsa impresii profunde în inimile oamenilor acestei generații și că ei vor povesti despre aceste minuni copiilor lor.

Moise a predicat, de asemenea, ca ei să nu încalce niciodată legământul lor cu Dumnezeu. Legământul reprezintă un acord, o înțelegere între Dumnezeu și poporul Său. Condițiile acestui acord sunt expuse în mod clar. Dacă oamenii nu respectă condițiile acordului, atunci acesta își pierde valabilitatea. Dumnezeu nu este obligat să-i binecuvânteze, dacă ei sunt neascultători.

În capitolul cinci sunt repetate Cele Zece Porunci. Comparați poruncile din cartea Exod (capitolul 20) cu cele care sunt scrise în cartea Deuteronom. Dacă veți cerceta cu atenție aceste două variante de scriere a Celor Zece Porunci, atunci veți privi într-un alt mod la legile lui Dumnezeu. În această repetare a poruncilor, Moise îndeamnă poporul evreu să-și predea inima

Domnului și să împlinească poruncile Lui. Dacă vor proceda astfel, în viitor ei și copiii lor din toate generațiile, vor fi binecuvântați în toate privințele.

Moise predica poporului: „Să ascuți de glasul Domnului Dumnezeuului tău și să împlinești poruncile și legile Lui pe care ți le dau astăzi” (vezi Deut. 27:9-10).

Marea predică a lui Moise, scrisă în capitolul 6, care a devenit mărturia fundamentală de credință a poporului evreu, este denumită „șma” (ceea ce semnifică în traducere din limba ebraică „a asculta”), întrucât această predică începe cu cuvintele „Ascultă, Israele”. Scopul predicii date era de a îndemna cea de-a doua generație a poporului lui Dumnezeu să transmită Cuvântul Domnului copiilor lor, celei de-a treia generații a poporului lui Israel. În această predică minunată a lui Moise, descoperim un model pentru părinți în ceea ce privește educarea copiilor.

În capitolul 8 al cărții Deuteronom descoperim încă o predică elocventă și profundă a lui Moise. În ea se relatează cât de important este să fii ascultător de Cuvântul lui Dumnezeu. Moise, de asemenea, ne indică și modul în care putem să-l studiem. Această predică măreață ne prezintă, de asemenea, menirea Cuvântului lui Dumnezeu. Cel Preaînalt ne-a lăsat Cuvântul Său, fiindcă dorește ca noi să știm cum trebuie să trăim. Dumnezeu ne-a creat și El cunoaște ceea de ce avem nevoie pentru o viață trăită din plin. Isus a spus: „... Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10 b). În această predică minunată Moise ne prezintă cum putem căpăta această viață din belșug (Deut. 8:1-14).

Moise predica despre faptul că, Cuvântul lui Dumnezeu este adevărata viață. Dacă doriți să înțelegeți Cuvântul Domnului, există, cel puțin, două căi pentru a-l studia. Ați putea să vă continuați studiile la Universitate, la seminar sau la un colegiu biblic. De asemenea, ați putea studia Cuvântul lui Dumnezeu în mod individual. Totuși, așa după aum a afirmat și Moise, aceasta nu este unica modalitate de studiere a Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă, într-adevăr, Cuvântul Domnului este viața, atunci încă o modalitate de studiere a Cuvântului este să studiem viața. Cuvântul ne ajută să cunoaștem viața, iar viața ne ajută să înțelegem Cuvântul.

Atunci când Dumnezeu îngăduie să suferim, suportând furtunile vieții, noi apelăm la El și înțelegem că El este sursa vieții și tot de ce avem nevoie pentru viața pe care a creat-o și ne-a destinat-o. Anume prin intermediul pribegiei prin pustie și a situațiilor dificile Domnul ne face să înțelegem că „omul nu va trăi numai cu pâine”. Omul trăiește prin respectarea oricărui Cuvânt pe care i-l dă Dumnezeu. Fiii lui Israel nu au

studiat Cuvântul Domnului nici la seminar, nici la sinagogă. Ei au cunoscut Cuvântul Domnului prin intermediul experienței lor de viață.

Încă o lecție pe care trebuie să o extragem din capitolul 8 al cărții Deuteronom constă în aceea ca noi să ne cercetăm starea inimii în timp de prosperitate. V-ați gândit vreodată la faptul că binecuvântarea ce se manifestă prin prosperitate poate fi un pericol și o încercare? Acest popor ales de Dumnezeu a cunoscut Cuvântul Domnului prin greutățile pe care El li le-a dat ca să ia aminte. Atunci când au fost pedepsiți din pricina neascultării lor, ei au conștientizat că fără Cuvântul lui Dumnezeu viața este imposibilă. Acum Moise îi avertizează ca și în timpul marilor binecuvântări dumnezeiești ei să nu uite ceea ce au învățat în vremurile grele: „Nu uita niciodată ce lecții ai învățat în clipele de durere și încercare. Atunci când vei ajunge să trăiești în prosperitate, veghează”. În Noul Testament descoperim aceleași cuvinte: „*Astfel, dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă*” (1 Cor. 10:12).

Predica lui Moise referitoare la Cuvântul lui Dumnezeu devine treptat o predică despre mila lui Dumnezeu. Dorind să accentueze semnificația celor rostite, el le repetă de patru ori acestor oameni că ei au fost aleși de Dumnezeu nu datorită neprihănirii lor și nu din cauza că au meritat sau au ajuns să obțină bunăvoința lui Dumnezeu: „*Să știi, dar, că nu din pricina bunătății tale îți dă Domnul Dumnezeul tău acea țară bună ca s-o stăpânești; căci tu ești un popor tare încăpățânat*” (Deut. 9:6).

În aceasta vedem imaginea minunată a harului divin. Datorită milei și bunătății Sale, Dumnezeu nu ne trimite ceea ce merităm. Această milă a Celui Preaînalt revarsă asupra noastră bunăvoința și binecuvântările divine, pe care nu le merităm. Dumnezeu ne binecuvântează nu datorită neprihănirii noastre. El ne binecuvântează datorită neprihănirii și dragostei Sale. Anume aceasta este semnificația cuvântului „har”.

În capitolul 9 al cărții Deuteronom, predica lui Moise ne dezvăluie imaginea clară a harului divin. De la începutul și până la sfârșitul Bibliei, este vizibil că harul divin ocupă locul primordial, întrucât bunătatea este caracteristica fundamentală a lui Dumnezeu: în harul și bunătatea Lui este sursa mântuirii noastre. Mila lui Dumnezeu nu reprezintă ceea ce noi am putea câștiga sau obține prin faptele noastre bune.

Întrebări pentru discuție

1. Care este cuvântul-cheie în cartea Deuteronom? Cum îl înțelegeți?

2. Ce predici ale lui Moise sunt enumerate în cadrul lecției date ?

3. Bazându-vă pe capitolul 8 al cărții Deuteronom, spuneți, în ce constă pericolul prosperității?

Tema de casă: *De citit Deut. cap. 21-34.*

PENTRU NOTIȚE

CARTEA DEUTERONOM

PREDICILE MĂREȚE ALE LUI MOISE. PARTEA II DRAGOSTEA NECONDIȚIONATĂ A LUI DUMNEZEU

Acum, cercetând predica măreață a lui Moise despre mila lui Dumnezeu, scrisă în capitolul 9, ca și răspuns la aceasta suntem gata să fim receptivi la mila Domnului.

„Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul Dumnezeuul tău, decât să te temi de Domnul Dumnezeuul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului Dumnezeuului tău din toată inima ta și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și legile Lui pe care ți le dau astăzi, ca să fii fericit? Iată, ale Domnului Dumnezeuului tău sunt cerurile și cerurile cerurilor, pământul și tot ce cuprinde el. Și numai de părinții tăi S-a alipit Domnul ca să-i iubească; și după ei, pe sămânța lor, pe voi v-a ales El dintre toate popoarele, cum vedeți azi. Să vă tăiați, dar, inima împrejur și să nu vă mai înțepențiți gâtul” (Deut. 10:12-16).

Aici contează faptul cum răspundem noi la harul lui Dumnezeu. Domnul ne iubește chiar și atunci când noi greșim. Oricum nu ne-am fi străduit, noi niciodată nu am fi putut câștiga dragostea Sa, fiindcă dragostea Lui nu este ceea ce putem obține sau pierde prin faptele noastre.

Nimic nu poate face să înceteze dragostea divină. Dragostea Lui nu depinde de circumstanțe. Dragostea infinită a lui Dumnezeu produce mila și bunătatea Sa. Anume aceasta înseamnă cuvântul „har”.

Harul este o sabie cu două tășuri. El desparte în două. În primul rând, știm că dragostea lui Dumnezeu și binecuvântarea Sa nu se bazează pe faptele noastre bune. Atunci când vom înțelege cuvintele „har”, „milă” și „dragoste”, ca și cuvinte ce exprimă caracterul și persoana lui Dumnezeu, atunci vom înțelege că nu se merită să ne tulburăm, gândindu-ne cum putem face ca să merităm dragostea Sa. El oricum ne va iubi, pentru că iubirea Lui își are originea în natura milei, a harului și a dragostei Sale.

Este imposibil să pierdem mila, harul și dragostea lui Dumnezeu prin faptele noastre rele. Dumnezeu ne iubește nu pentru că noi am fi vrednici de aceasta, și El nu va înceta să ne iubească din pricina nevredniciei sau a degradării noastre. Isus ne iubește atunci când suntem buni și când procedăm corect. Isus ne iubește și atunci când ne comportăm urât, deși aceasta Îl întristează nespus de mult. Acesta și este adevărul întregii Biblii, și la aceasta se rezumă ideea principală a cărții Deuteronom.

Cum răspundem noi la mila, harul și dragostea lui Dumnezeu? Aceeași întrebare poate fi pusă și prin alte cuvinte: „Cât de mult Îl iubim noi pe Dumnezeu?” Noi trebuie să dorim să fim pe placul lui Dumnezeu, Care ne iubește în pofida a orice și niciodată nu trebuie să dorim să-L jignim pe Dumnezeul nostru, deoarece noi Îl iubim. Noi trebuie să tindem să ne curățim de tot ceea ce nu Îi este plăcut în viața noastră și, apoi, să-L slujim drept răspuns la dragostea Lui, proslăvindu-L și aducându-I mulțumire.

Împărtășindu-ne multe adevăruri despre harul lui Dumnezeu și mântuirea noastră, apostolul Pavel ni se adresează: „... *vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu*” (2 Cor. 6:1). A primi harul lui Dumnezeu în zadar este același păcat ca și a lua Numele Domnului în deșert. Dacă Dumnezeu ne iubește și revarsă din plin binecuvântări prin harul Său, iar noi nu dăm nicio atenție acestui har, atunci noi păcătuim printr-o atitudine superficială față de Numele Domnului. În predica sa, scrisă în capitolul 10, Moise ne preîntâmpină să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu.

Consecințele mortale ale lepădării de Dumnezeu

După aceasta urmează predica despre lepădare (Deut. 13). Cuvântul „lepădare” semnifică „a te abate, a cădea sau a te lăsa de convingerile pe care le-ai primit de la Dumnezeu.” Moise îi vorbea poporului ales că, dacă fiul, fiica, soția sau cel mai bun prieten vor încerca să vă îndepărteze de Dumnezeu, un astfel de om nu trebuie cruțat, ci omorât. El afirma că dacă ei vor ajunge într-un oraș unde locuiesc oameni care s-au lăsat de credință, acesta trebuie nimicit. Lucrul acesta răsună extrem de dur, însă dacă e să ne amintim care au fost consecințele lepădării de credință – robia babiloniană, robia asiriană – atunci putem înțelege de ce Dumnezeu a fost atât de dur atunci când l-a îndrumat pe Moise cum să procedeze în cazul lepădării de credință.

Importanța zeciuiei

Moise a predicat, de asemenea, despre zeciuială (Deut. 14:22-29). Noi avem porunca lui Dumnezeu în care se menționează că suntem obligați să-I dăm Domnului a zecea parte din tot ceea ce avem. Jertfirea zeciuiei ne învață să-L punem pe Dumnezeu pe primul loc în viața noastră. Dumnezeu nu are nevoie de a zecea parte din venitul nostru. El ne-a dat legea cu privire la zeciuială deoarece aceasta este una dintre posibilitățile de a evalua dedicarea noastră față de El. Ajungem să cunoaștem un adevăr important despre care ne învață Dumnezeu prin intermediul zeciuiei. Înțelegem aceasta atunci când realizăm că zeciuiala reprezenta cea dintâi a zecea parte din ceea ce câștiga poporul ales sau din ceea ce primea în dar de la Domnul, Care se îngrijea de nevoile lor. Uneori noi înșine nu știm, dar Dumnezeu știe dacă El Se află în centrul vieții noastre. Anume de aceea Domnul ne-a poruncit să arătăm că noi Îi dăm întâietate, jertfind cea dintâi a zecea parte din tot ceea ce primim.

Dumnezeu dorește să primească prima a zecea parte. Când poporul evreu a intrat în Țara Canaan, primul oraș pe care l-au cucerit a fost Ierihonul. Ei l-au dat lui Dumnezeu tot ceea ce au acaparat în orașul dat, întrucât acesta era primul oraș cucerit de ei. Toată esența cărților, a capitolelor și a versetelor din Biblie poate fi exprimată prin trei cuvinte: LA ÎNCEPUT DUMNEZEU. A-L pune pe Dumnezeu pe primul loc nu este ușor, dar este posibil. Noi complicăm ceea ce este simplu, dar Dumnezeu simplifică ceea ce este dificil. Credem că este atât de complicat să-L punem pe Dumnezeu pe primul loc doar din motivul că noi nu dorim lucrul acesta. Jertfirea zeciuiei ne ajută să fim onești cu noi înșine și să determinăm în ce măsură Dumnezeu ocupă locul primordial sau prioritatea întâi în viața noastră.

Grija față de cei săraci

În capitolul 15 din Deuteronom este scrisă predica lui Moise cu privire la faptul cât de important este să fim îndurători față de cei nevoiași. Precum în Legea lui Moise, la fel și în întreg Vechiul Testament subiectul milei sau al compasiunii nu ocupă nici pe departe ultimul loc. Moise prezintă câteva modalități de distribuire a zeciuiei de către poporul Israel. Aceasta

trebuie să o primească leviții – și în adevărul acesta există o bază biblică a salarizării liderilor spirituali. De asemenea, o parte trebuia oferită străinului care trăia pe pământul lor, atitudinea față de care adeseori era nedreaptă. Copiii lui Israel aveau de asemenea porunca să dea văduvelor și săracilor din preajma lor.

Atunci când Moise i-a vorbit poporului ales despre compasiune, el a spus: „*Sunteți un popor îndărătnic și cu inima împietrită*”. El i-a avertizat ca să nu se plângă de faptul că vor fi nevoiți să-și împartă bunurile cu cei ce sunt în nevoie (Deut. 15:1-11). El afirma că această poruncă este necesară, întrucât printre ei vor fi mereu și săraci.

Dispoziții pentru viitorii conducători

Fiind un mare profet, Moise proclama Cuvântul lui Dumnezeu ca un mare predicator. Predicând Cuvântul Domnului, el de asemenea și prevestea anumite aspecte din viitor. Israel nu avea un împărat și în următorii cinci sute de ani nici măcar nu se prevedea aceasta. Atunci când vom ajunge la cartea Samuel, vom analiza în mod detaliat cum a apărut primul împărat al lui Israel. Dar Moise le-a spus copiilor lui Israel că Dumnezeu odată le va îndeplini dorința și le va da un împărat. Apoi, ca și profet, el a scris o poruncă în cărțile legii, unde s-a menționat că atunci când va veni vremea și ei vor avea împărați, împăratul lor va trebui să transcrie poruncile din cărțile ce se păstrau la preoții dintre leviți și să le citească în fiecare zi a vieții lor, ca să învețe să-L cinstească pe Domnul și să respecte poruncile Lui. Această lectură permanentă a Cuvântului lui Dumnezeu îl va feri de sentimentul că el ar fi mai bun decât alții. Aceasta, de asemenea, îl va preveni ca nu cumva să se întoarcă de la poruncile divine și, în același timp, îi va asigura o domnie lungă și bună.

În Psalmul 1 David creionează imaginea omului bun, care cugetă la Legea Domnului zi și noapte. Ulterior, el enumeră toate binecuvântările pe care le obține acest om, deoarece el își găsește plăcerea în Cuvântul lui Dumnezeu și merge la adunare, respectă ceea ce a învățat din Cuvântul Domnului. Întrucât David a fost al doilea împărat al lui Israel, el era obligat să se supună acestei porunci pe care a scris-o Moise. Binecuvântările omului bun, pe care David le descrie în Psalmul 1, reprezintă în sine o autobiografie a vieții lui David. Dispozițiile prezentate de Moise referitor la stabilirea acestor porunci, au fost, evident, întruchipate în viața lui David.

Ocultismul – o urâciune înaintea lui Dumnezeu

În capitolul 18 al cărții Deuteronom citim predica lui Moise, în care el condamnă ocultismul. Moise utilizează cuvinte dure, ca să le fie tuturor clar că Dumnezeu nu tolerează pe ghicitorii și pe cei ce cheamă duhurile (Deut. 18: 9-14).

Un om a spus că între cer și pământ se petrec mult mai multe lucruri decât ne putem imagina. Observați că Scriptura nu neagă faptul că ocultismul există. În ea se menționează că noi trebuie să stăm la distanță de oamenii implicați în asemenea practici. În lumea spirituală există duhuri necurate, care nu sunt de la Dumnezeu. Atunci când luați parte la prevestirea viitorului, la magie și la alte practici de felul acesta, aveți de a face cu duhul care nu este de la Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu prin Moise interzice cu strictețe poporului Său să intre în această lume spirituală ostilă și primejdioasă, care nu este de la Domnul. Prin Moise Dumnezeu ne spune că noi avem Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, care ne conduce în Împărăția cerurilor. De aceea este un păcat grav să îi rugăm pe cei care au de a face cu lumea duhurilor necurate, ca să ne conducă într-un anume fel, să ne călăuzească, să ne orienteze și să ne dea putere.

Promisiunea referitoare la Prorocul Domnului

În cartea Deuteronom citim marea predică despre Prorocul Mesianic. Moise a spus: *„Odată în această lume va veni un proroc. Atunci când pe muntele Sinai Domnul ți-a transmis Legea, I-ai spus: „Nu vrem ca Dumnezeu să ne vorbească. Nu vrem să auzim vocea lui Dumnezeu”* (vezi Deut. 18:15-17). Moise i-a spus poporului Israel că Domnul le-a ascultat rugăciunile și le va trimite un Proroc, prin care El le va vorbi.

Dumnezeu le-a dat un Cuvânt minunat, scris pe table, cu toate acestea, El a dorit de asemenea să comunice nemijlocit cu ei. În mila și dragostea Sa față de ei, Dumnezeu dorea să le vorbească printr-un Proroc deosebit. Acest Proroc trebuie să fie Mesia, Care va fi Prorocul, Preotul și Împăratul lor.

Despre pedeapsa cu moartea

În capitolul 19 al cărții Deuteronom citim câteva predici referitoare la pedeapsa cu moartea. Aici nu se pune accentul pe răufăcător sau pe ideea de a omorî pe cineva. Vorbind despre pedeapsa cu moartea, Moise

ne atrage atenția asupra victimelor acestui infractor. În acest pasaj din Scriptură se vorbește despre aceea că pedeapsa cu moartea va contribui la curățirea poporului Israel de rău.

Despre credință

În capitolul 20 din Deuteronom descoperim o predică minunată despre credință. Vom auzi aceste cuvinte, fiind rostite de Ghedeon, atunci când va conduce armata împotriva madianiților care au cotropit Israelul (vezi Jud. 7:1-7).

„Atunci când lupti cu o armată care este mai puternică decât tine, ține minte că singura ta nădejde e că Dumnezeu este cu tine. Ai nevoie anume de credință în lupta cu cel care este mai puternic” (vezi Deut. 20:1-4).

Despre milă

În cartea Deuteronom deseori întâlnim conceptul de „milă”. De asemenea întâlnim și conceptul de „răscumpărare”. În legea cu privire la ruda-răscumpărătoare, despre care citim în capitolul 25 din Deuteronom, descoperim imaginea minunată a Mântuitorului nostru Isus Cristos. Atunci când întâlnim pentru prima oară cuvintele „răscumpărător” sau „răscumpărare”, cuvintele date reprezintă în sine niște termeni juridici. Iar dacă e să înțelegem în mod clar semnificația juridică a răscumpărării, atunci putem înțelege și răscumpărarea realizată de Isus Cristos pe cruce, despre care se menționează atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Acest pasaj din capitolul 25, în care se vorbește despre legea cu privire la o rudă-răscumpărătoare, este cheia ce ne deschide calea spre înțelegerea semnificației și aplicării cărții Rut.

La finalul cărților Deuteronom, Levitic și Iosua, vom găsi îndemnul sever de a împlini și a respecta Cuvântul lui Dumnezeu. La aceasta și se rezumă esența cărții Deuteronom. Una dintre predicile cele mai puternice, rostite vreodată, o găsim în ultimele capitole ale cărții Deuteronom, unde Moise a promis binecuvântările lui Dumnezeu care se vor revărsa asupra poporului evreu în cazul în care ei vor împlini Cuvântul Domnului, precum și respingerea din partea lui Dumnezeu, dacă nu-l vor împlini. Moise își încheie predica sa dinamică cu asemenea cuvinte: *„... ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta”* (Deut. 30:19).

Întrebări pentru discuție

1. Cum înțelegeți cuvântul „har”? Ce rol joacă în viața dvs. harul lui Dumnezeu?

2. Bazându-vă pe textul din Deut. 10:12-16, determinați ce anume cere Domnul de la noi? Analizați fiecare idee în mod separat.

3. Dacă Dumnezeu nu are nevoie de mijloacele noastre, de ce atunci Biblia acordă o asemenea atenție zecuielii?

4. Care dintre predicile lui Moise, care au fost enumerate, vă este mai aproape de inimă și de ce?

Temă de casă: *De citit Iosua cap. 1-8.*

PENTRU NOTIȚE

CARTEA IOSUA

ASCULTAREA ȘI BINECUVÂNTĂRILE SPIRITUALE

Cartea Iosua, într-un oarecare sens, formează un contrast cu cartea Numeri. În cartea Numeri se vorbește despre necredința în care a pierit poporul evreu, drept rezultat al insuficienței credinței. Cartea Iosua ne relatează despre credință, o asemenea credință care cucerește și posedă tot ceea ce dorește Dumnezeu pentru poporul Său.

Numele „Iosua” înseamnă „Salvatorul” sau „Iehova mântuiește”. Având numele respectiv, acest mare conducător prefigurează imaginea lui Cristos, întrucât El Își conduce poporul spre Țara Promisă plină de binecuvântări spirituale.

Cuvântul-cheie care conduce la salvarea din Egiptul nostru spiritual este cuvântul „a crede”. Cuvântul-cheie pentru intrarea în Țara Promisă plină de binecuvântări spirituale, dumnezeiești – este cuvântul „a asculta”. Când vorbim despre ascultare, vorbim și despre credință. Cuvântul „credință” semnifică „dedicare”, o asemenea dedicare care include în sine ascultarea.

În timpul exodului Iosua avea patruzeci de ani. Vă amintiți că doar Iosua și Caleb au rămas în viață în timpul pribegiei prin pustie, întrucât atunci când au fost trimiși în Canaan ca și iscoade, s-au întors, îndeplinindu-și lucrarea cu succes. Dumnezeu a privit la credința lor ca la ceva ce merită răsplată. Iosua avea optzeci de ani când primise porunca să conducă poporul spre Țara Canaan și să cucerească șapte popoare puternice ce păzeau aceste ținuturi. El nu a primit poruncile nemijlocit din partea lui Dumnezeu, ci de la Moise, omul lui Dumnezeu, care-L cunoștea pe Cel Preasfânt și pe Iosua.

Relația dintre Moise și Iosua reprezintă un exemplu minunat al relației dintre Pavel și Timotei, ceea ce are un rol foarte important în pregătirea liderilor pentru lucrarea lui Dumnezeu (vezi 2 Tim. 2:2). Iosua a murit la vârsta de o sută zece ani. Acesta a fost un om al puterii, al dedicării și cu o mare credință.

Urmărind cum acționează Dumnezeu prin prorocii și preoții care conduc poporul, observăm o mare schimbare ce a avut loc pe vremea conducerii lui Iosua. Moise a primit Cuvintele lui Dumnezeu nemijlocit din partea Celui Preaînalt atât pe muntele Sinai, precum și lângă rugul aprins. Iar acum citim că Iosua trebuie să mediteze asupra Cuvântului scris – asupra Cuvântului pe care Dumnezeu i-l dăduse deja lui Moise. Similar împăraților israeliți, care îl vor urma, Iosua trebuie să cugete la Cuvântul Domnului zi și noapte, ca să împlinească toate poruncile lui Dumnezeu.

Atunci când evreii intenționau deja să traverseze râul Iordan și să cucerească Țara Canaan, Domnul le-a spus: „*Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi-l dau, cum am spus lui Moise*” (Iosua 1:3). Tot pământul acesta a fost dat în mâinile lor, le aparținea totalmente, dar în același timp ei încă nu-l stăpâneau. Puteți să posedați fiecare metru pătrat al pământului Țării Canaan, pe care va călca piciorul vostru, puteți să dispuneți de ceea ce v-am oferit Eu – nici mai mult și nici mai puțin!

Același lucru se întâmplă și cu binecuvântările noastre spirituale. Astăzi ne sunt accesibile multe binecuvântări spirituale: rugăciunea, Scriptura, părtașia, slujirea – toate acestea Dumnezeu le oferă fiecărui credincios. Totuși, unii credincioși dispun de aceste binecuvântări spirituale, iar alții – nu. Secretul aici este simplu. Dvs. trebuie să pășiți pe ele cu talpa piciorului dvs. Aveți la dispoziție rugăciunea; rugându-vă, aveți la dispoziție o lucrare de slujire; slujind, dispuneți de Scriptură, citind-o și înțelegând-o, o aplicați în viață. Veți intra în posesia binecuvântărilor dvs. spirituale pas cu pas.

Mulți teologi afirmă că Epistola către Efeseni ocupă în Noul Testament un loc similar cărții Iosua din Vechiul Testament. În Epistola către Efeseni se menționează despre toate binecuvântările spirituale pe care le avem în Cristos, dar și despre faptul că noi avem oportunitatea să devenim una cu Isus Cristos și să dispunem de toate aceste binecuvântări spirituale.

Versetul-cheie al cărții Iosua se află în capitolul 1, versetul 3. Versetul de bază al Epistolei către Efeseni (1:3) corespunde versetului din cartea Iosua: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile

cerești, în Hristos.”Dumnezeu ne-a descoperit toate binecuvântările spirituale pe care ni le-a dăruit, dar noi trebuie să ne îndreptăm într-acolo unde ele se află și să le stăpânim.

În cartea Iosua se menționează că aceste binecuvântări se află în Țara Promisă. În Epistola către Efeseni – ele sunt în Cristos. Dacă dorim să dispunem de aceste binecuvântări spirituale, trebuie să le găsim, rămânând în Cristos. Noi trebuie să ne îndreptăm privirea înspre ceruri, deoarece ele toate se află anume acolo. Cartea Iosua ne învață că putem intra prin credință în „Țara Promisă” a binecuvântărilor lui Dumnezeu. Pavel ne vorbește despre același adevăr în Epistola către Efeseni.

De asemenea și alți autori ai Noului Testament scriu despre „Țara Promisă”. Iată ce afirmă Petru despre aceea unde și în ce mod putem dispune de bogățiile noastre: *„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui”* (2 Petru 1:3).

El a pus accent pe cunoașterea lui Dumnezeu. Petru nu a fost un om învățat, adică instruit (1 Petru 5:12; Fapte 4:13), dar el îl cunoștea pe Dumnezeu. Și el ne spune că Dumnezeu este sursa tuturor binecuvântărilor spirituale pe care ni le-a dăruit pentru a avea părtășie cu El (2 Petru 1:3). Din cuvintele lui Petru este evident că Dumnezeu ne-a înzestrat deja cu toate cele necesare pentru a trăi o viață evlavioasă. Totuși, pentru a intra în posesia binecuvântărilor spirituale, noi trebuie să creștem în cunoașterea lui Dumnezeu.

Acești doi mari lideri ai Bisericii nou-testamentar (Pavel și Petru) sunt una cu Iosua în sensul că noi avem o chemare datorită căreia putem intra în posesia oricărei binecuvântări spirituale de care avem nevoie. Însă noi ne vom însuși aceste binecuvântări spirituale treptat, pas cu pas, fiind în părtășie cu Dumnezeu și cu Isus Cristos.

Iosua afirmă că noi avem totul; Petru susține că noi avem totul; Pavel zice că noi avem totul. De ce dar în realitate noi nu dispunem de toate acestea? Acești bărbați mari ai credinței sunt de acord cu faptul că motivul este că noi nu înțelegem că podul credinței este ridicat peste prăpastia care mai înainte separa ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu de capacitatea noastră de a intra în posesia darurilor Sale. Anume de aceea Dumnezeu ne-a dăruit cartea Iosua.

În cartea Iosua descoperim șaisprezece exemple minunate ale credinței. Când Dumnezeu a dorit să ne vorbească despre credință

În cartea Genesa, El a dedicat acestei teme douăsprezece capitole, relatându-ne despre un bărbat pe nume Avraam. Dumnezeu prețuiește foarte mult credința, întrucât scopul întregii cărți Iosua se rezumă la aceea ca să ne arate cum să trăim prin credință și prin credință să intrăm în toate binecuvântările spirituale dăruite de El.

Cartea Iosua ne relatează despre Țara Canaan. Poporul trebuia să intre în această țară și să cucerească oraș după oraș, națiune după națiune. Totuși cuvintele lui Iosua, pline de o semnificație spirituală profundă, vorbeau nu de o poziție geografică, ci despre faptul ca noi prin credință să putem intra în posesia bogățiilor spirituale dăruite de Dumnezeu.

Prin Țara Canaan este ilustrat scopul mântuirii acestui popor special. Întrucât cuvântul „mântuire” semnifică „eliberare”, eliberarea lor din Egipt este o alegorie a mântuirii noastre. Mântuirea noastră se întemeiază pe credința că Isus Cristos este singurul Fiu al lui Dumnezeu și unicul nostru Mântuitor. Atunci când noi credem în El, Dumnezeu ne eliberează de păcatele noastre și ne scoate din „Egiptul spiritual”. Invazia și cucerirea Canaanului realizată de ei ne prezintă viața pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru poporul eliberat din „Egipt”.

Apostolul Pavel afirmă că Dumnezeu ne mântuiește prin har, prin credință. Din cuvintele lui Pavel este evident că mântuirea noastră nu depinde în niciun fel de anumite realizări din partea noastră. Acesta este darul lui Dumnezeu, dar în niciun caz nu sunt rezultatele faptelor noastre bune. Cu toate acestea, Pavel scrie, de asemenea, că noi suntem mântuiți pentru faptele bune care au fost pregătite mai dinainte pentru noi. El dorește ca noi să facem fapte bune. Aceste fapte bune reprezintă scopul mântuirii noastre în viața aceasta și sunt o parte a „țării spirituale promise”, pe care Dumnezeu vrea să ne-o dea în stăpânire.

Mântuirea este mai mult decât, pur și simplu, un bilet spre cer într-o singură direcție. Există un anumit scop al mântuirii noastre anume acum: „Canaanul nostru spiritual” este aici, pe pământ. Cauza pentru care nu dispunem de bogățiile noastre spirituale poate fi în aceea că noi nu știm cum să intrăm în posesia lor. Anume din acest motiv Dumnezeu și ne-a pus la dispoziție cartea Iosua. Dumnezeu ne-a oferit în dar această primă carte istorică a Vechiului Testament pentru a ne prezenta acel aspect al credinței, datorită căreia putem intra în posesia bogățiilor noastre spirituale.

Întrebări pentru discuție

1. Bazându-vă pe Iosua, cap. 1, spuneți ce se cerea de la Iosua ca de la un slujitor al lui Dumnezeu? Ce atitudine trebuia să aibă față de Cuvântul Domnului?

2. În ce măsură cartea Iosua corespunde sau se interferează cu Epistola către Efeseni? Cum se acordă între ele versetele: Iosua 1:3, 2 Petru 1:3 și Efes. 1:3?

3. Cum credeți, care este scopul principal al scrierii cărții Iosua?

4. Cum putem, în practică, să luăm „binecuvântările lui Dumnezeu prin credință și ascultare”?

Temă de casă: *De citit Iosua cap. 9-16.*

PENTRU NOTIȚE

CARTEA IOSUA

ILUSTRATIA CREDINTEI

Cartea Iosua ne relatează despre cucerirea Țării Canaan. Studiind această carte, vedem „panorama credinței”. Citind cartea Iosua, descoperim o idee minunată a modului cum putem să intrăm în posesia binecuvântărilor noastre spirituale. Capitol după capitol ne relatează ce reprezintă credința și ce nu este ea. Prin toate aceste capitole trece un fir al avertizării de pericolul „lumii, al firii și al diavolului”.

Primul lucru pe care îl întâlnim în cartea Iosua este un asemenea fenomen care poate fi denumit „transmiterea credinței”. Citim despre faptul cum Moise îi transmite responsabilitățile sale lui Iosua.

Iosua a fost umplut de Duh, întrucât Moise și-a pus mâinile peste el. Poporul lui Israel i s-a supus lui Iosua și a făcut așa cum Domnul i-a poruncit lui Iosua. După moartea lui Moise, robul Domnului, Dumnezeu i-a spus lui Iosua că Moise, robul Său, a murit și că acum el va conduce poporul lui Israel „*Întărește-te și îmbărbătează-te, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia țara...*” (Iosua 1:6).

În primele capitole ale cărții Iosua întâlnim un asemenea fenomen care poate fi numit „încercarea credinței”. Crescând în ceea ce privește înțelegerea credinței, nu trebuie să ne tulburăm atunci când ne confruntăm cu dificultăți prin care este încercată credința noastră. Dacă am fi putut îndepărta toate problemele și încercările pe care le întâlnim pe calea credinței, prin aceasta am fi îndepărtat și necesitatea credinței propriuzise.

Cercetând personalitatea lui Rahav, despre care se relatează în capitolul 2 al cărții Iosua, mulți oameni își pun întrebări referitoare la credință. Două iscoade ale evreilor au venit în casa ei și ea le-a ascuns.

Atunci când oamenii împăratului de la Ierihon au venit să-i caute pe evrei, ea i-a mințit. Dumnezeu a binecuvântat-o pentru aceasta. În capitolul dat citim despre aceea că Rahav a devenit o eroină a credinței.

Dacă vom privi mai atent, putem descoperi că Rahav a demonstrat credință nu prin faptul că a mințit. În capitolul respectiv citim că: „*Prin credință n-a pierit curva Rahav împreună cu cei răzvrățiți...*” (Evr. 11:31). Când iscoadele evreilor au sosit în casa ei, ea a zis: „*Știi că poporul vostru se închină Dumnezeului Celui viu și adevărat. Pe mulți de aici i-a apucat groaza. Noi credem că Dumnezeu este cu voi*” (vezi Iosua 2:9-11).

Atunci iscoadele au făcut o înțelegere cu ea și i-au promis să-i cruțe viața. De ce ea a fost salvată? Credința ei a salvat-o. Ea a crezut că poporul evreu este poporul Domnului și că Dumnezeu lor este un Dumnezeu viu și adevărat. Rahav a devenit copilul Domnului fiindcă a crezut.

În capitolul 3 veți descoperi „confirmarea credinței”. Atunci când Dumnezeu ne dă credință, ca noi să putem intra în „Canaanul nostru spiritual”, El întotdeauna va confirma credința noastră, susținându-ne. Vedem aceasta în viața lui Ghedeon, care a întins lâna tunsă și Dumnezeu i-a răspuns. David ne spune: „*Domnul întărește pașii omului...*” (Ps. 37:23). Aceasta înseamnă că atunci când facem pași în credință, Dumnezeu binecuvintează și confirmă acești pași ai credinței.

În capitolul 3 Dumnezeu i-a arătat lui Iosua puterea Sa și i-a mai arătat poporului că binecuvântările Lui sunt peste Iosua, conducătorul lor, precum au fost și cu Moise. El de asemenea făcea minuni pentru întărirea credinței poporului. Minunile aveau menirea ca să se vadă că Dumnezeu este cu ei și pentru ca atunci când vor asalta cetățile întărite din Țara Canaan, cum era Ierihon, ei să știe că Dumnezeu îi va binecuvânta cu victorie.

În capitolul 4 se relatează despre aceea că fiii lui Israel au construit „un altar al credinței”. Atunci când au traversat râul Iordan, deși în această perioadă avea loc fluxul râului, apele s-au despicat în două și Israel a trecut pe uscat. Atunci când tot poporul a trecut râul Iordan, trebuia să ridice un stâlp din pietre ca semn de aducere aminte a acestei mari minuni, ca niciodată copiii lor să nu uite ce a făcut Dumnezeu atunci când poporul cu credință a trecut râul Iordan.

În capitolul 5 descoperim „premisele credinței”. Înainte ca poporul lui Israel să cucerească Țara Canaan, Dumnezeu a spus că toți cei de parte bărbătească trebuie să fie tăiați împrejur. Toți cei de parte bărbătească

din cea de-a doua generație nu fuseseră tăiați împrejur. După cum ne amintim, prima generație a murit în pustie. În aceasta vedem un exemplu minunat al faptului cum trebuie să fie credința adevărată. Înainte de a intra în „Țara Promisă a binecuvântărilor lui Dumnezeu”, puneți-vă întrebarea dacă este cumva ascuns păcatul în viața dvs.? Aveți cumva în viața dvs. un păcat tănuit la care trebuie să renunțați?

Studiind cartea Genesa, am vorbit despre aceea că mulți oameni care se numesc creștini, ocolesc acel altar al pocăinței pe care l-a zidit Avraam în timpul când viața sa a fost un exemplu al modului în care trebuie să fie credința. Acești oameni nu l-au permis niciodată lui Dumnezeu să rezolve problema păcatelor lor. Noi trebuie doar să ne pocăim de păcatele noastre și numai după aceea putem aștepta binecuvântările divine prin credință. Anume la aceasta se rezumă semnificația poruncii referitoare la tăierea împrejur a tuturor celor de parte bărbătească. Aceasta este o expresie exterioară a mărturisirii care dezvăluie promisiunea lăuntrică a credincioșiei, ce izvorăște din adâncul inimii noastre. Semnificația tăierii împrejur din Vechiul Testament ne amintește mult semnificația botezului din Noul Testament.

În capitolul 5 al cărții Iosua veți descoperi, de asemenea, „realizarea credinței”. Citim despre aceasta la sfârșitul capitolului dat, unde Iosua a poruncit ca niciun luptător să nu-și scoată sabia din teacă. În armata taberei amplasată în partea de Est a râului Iordan, când era întineric beznă, dușmanii puteau să pătrundă ușor și să-i atace. Din acest motiv, ei au dat ordinul: „Să nu vă scoateți sabia din teacă”. Dacă ei vor vedea pe cineva cu sabia scoasă din teacă, vor ști, cu siguranță, că acesta este vrăjmașul și vor putea să ia repede măsuri.

Pe la miezul nopții, înaintea luptei de la Ierihon, Iosua a ieșit să se plimbe. El a văzut un om cu o sabie scoasă din teacă în mână și l-a întrebat: „... Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?” El a răspuns: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului, și acum am venit.” Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat și l-a zis: „Ce spune Domnul meu robului Său?” Și Căpetenia oștirii Domnului a zis lui Iosua: „Scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care stai este sfânt.” Și Iosua a făcut așa. Ierihonul era închis și întărit de teama copiilor lui Israel. Nimeni nu ieșea din el și nimeni nu intra în el” (Iosua 5:13-15; 6:1).

În capitolul 6 al cărții Iosua se menționează că planul luptei, pe care Iosua l-a primit de la Domnul în noaptea dinaintea bătăliei, consta în aceea

ca toată populația Israelului să iasă din tabără, să se îndrepte direct spre zidurile cetății și să meargă în jurul Ierihonului. Așa trebuiau să facă o dată pe zi, timp de șase zile.

În a șaptea zi ei trebuiau să meargă în jurul cetății de șapte ori. În total, ei au făcut înconjurul orașului de treisprezece ori. Orașul era întărit de un zid atât de puternic, încât pe vârful lui erau construite case. Poporul care apăra cetatea a dus femeile și bătrânii neputincioși, care nu puteau purta armele, pe vârful zidului ca să arunce pe capul celor care le atacă orașul cărbune înroșit, bolovani și orice altceva aveau la îndemână.

Unul dintre marii conducători de oști ai evreilor, pe nume Abimelec, a fost făcut de rușine că, atacând orașul, s-a apropiat foarte mult de zidul cetății. Atunci o femeie în vârstă a aruncat o piatră de râșniță peste capul lui. Cu capul spart, Abimelec l-a chemat pe purtătorul său de arme și i-a spus: „... *Scoate-ți sabia și omoară-mă ca să nu se zică despre mine: „L-a omorât o femeie...”* (Jud. 9:52-54). Acesta a devenit un fel de îndemn de a avertiza armata lui Israel: nu vă apropiați niciodată prea tare de zidul cetății. Amintiți-vă de Abimelec!

Cu toate acestea, Dumnezeu l-a chemat pe Iosua să conducă întregul popor chiar spre zidul cetății Ierihon și să-l înconjoare de treisprezece ori! Aceasta a fost prima călătorie militară a lui Iosua și el dorea cu o mare râvnă să-și demonstreze abilitățile sale de strateg militar. Foarte curând Iosua, într-adevăr, își va demonstra calitățile sale militare de strateg puternic. Acest plan de luptă era hazliu și Iosua părea naiv. Iosua respecta fiecare detaliu al acestui plan, deoarece el știa un lucru referitor la planul dat și aceasta a fost suficient pentru el. El știa că acesta era planul lui Dumnezeu!

În tot acel răstimp în care făceau înconjurul zidurilor Ierihonului, trebuiau să facă aceasta în tăcere, fără să spună vreun cuvânt. Oamenii din Ierihon au fost, mai degrabă, cuprinși de o frică sfântă, deoarece ei nu au aruncat nimic asupra israeliților. După ce în a șaptea zi ei au înconjurat cetatea de șapte ori, Iosua s-a adresat poporului și i-a ordonat ” Strigați!”

În Epistola către Evrei este scris că prin credință au căzut zidurile Ierihonului. Iosua a condus marșul poporului lui Israel în jurul zidurilor Ierihonului. Aici nu se putea fără credință. El avea nevoie de credință ca timp de șase zile, o dată pe zi, iar apoi de șapte ori în ziua a șaptea, să-i

supună pericolului pe toți acești oameni, apropiindu-i de ziduri.

În lupta de la Ierihon întâlnim o asemenea credință, prin care și noi am putea intra în „Țara noastră Promisă” și să trăim cu evlavie. Există o astfel de credință. Această credință călăuzește. Credința lui Iosua, care l-a condus în jurul Ierihonului – nu este o taină. Această latură a credinței se numește, pur și simplu, ascultare. Credința care „călăuzește” este eficientă. Datorită credinței care îi conducea pe ei și care era în acțiune, Iosua și poporul său au obținut victoria în lupta pentru cucerirea Ierihonului. O credință de asemenea dimensiuni este eficientă și învingătoare și astăzi în confruntările din viața ta.

Ai tu o asemenea credință?

Unii oameni consideră că, credința trebuie să se manifeste doar după ce ei înșiși înțeleg și conștientizează totul cu rațiunea lor. Cu toate acestea, Isus îi învăța pe urmașii Săi că inițial este necesar să te încrezi, și El a promis că abia apoi urmează și conștientizarea cu rațiunea. El zicea: *„Dacă vrea cineva să facă... va ajunge să cunoască...”* (Ioan 7:17). În primul rând, mergeți în jurul Ierihonului de treisprezece ori, și veți descoperi o credință eficientă și învingătoare.

Împăratul David a scris în Psalmul 27:13: *„O! dacă n-aș fi încredințat că voi vedea bunătatea Domnului pe pământul celor vii!”* Unii oameni consideră că a vedea înseamnă a crede. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că a crede înseamnă a vedea. Noi vedem imaginea unui asemenea fel de credință în istoria luptei pentru cucerirea Ierihonului.

Dumnezeu totuși își realizează planul Său cu privire la viața noastră. Uneori, poruncindu-ne ceva anume, El ne încearcă prin aceasta credința, la fel cum și credința lui Iosua a fost încercată prin acest plan al luptei pentru luarea Ierihonului. Dacă Îl cunoașteți suficient de bine pe Dumnezeu, atunci știți că El nu vă va porunci acele lucruri, din cauza cărora nu vă va putea păstra mai apoi în harul Său. Dacă sunteți sigur că Dumnezeu vă poruncește să faceți ceva, faceți acel lucru (Ioan 2:5). Cartea Iosua ne învață un lucru important: credința este eficientă. Atunci când suntem călăuziți de credință, ea produce acțiuni; când produce acțiuni - aduce biruință pentru întreaga viață.

Întrebări pentru discuție

1. Cum credeți, de ce sunt necesare greutățile pentru întărirea credinței?

2. În ce constă fapta eroică a lui Rahav? Prin ce anume s-a manifestat credința ei?

3. Ce simbolizează tăierea împrejur a evreilor înainte de cucerirea Canaanului?

4. Denumiți toate principiile sau punctele așa-numitei „panorame a credinței” prezentate în cadrul lecției. Explicați-le.

Tema de casă: *De citit Iosua cap. 16-24.*

PENTRU NOTIȚE

CARTEA IOSUA

OBSTACOLE ÎN CALEA CREDINȚEI ADEVĂRATE

Citim că după înfrângerea cetății Ai, Iosua a căzut cu fala la pământ, înălțând o rugăciune fierbinte. Dumnezeu a răspuns la rugăciunea lui Iosua, întrebându-l: „De ce Mă chemi? Israel a păcătuit!” Atunci când vedem confirmarea faptului că Domnul este, într-adevăr, cu noi, aceasta ne dă putere să ne ținem și să nu renunțăm, și atunci credința noastră crește. Dar când este evident că Dumnezeu nu e cu noi, trebuie să cădem cu fața la pământ și să rămânem așa până atunci, până când vom afla de ce Dumnezeu nu este cu noi. De ce Dumnezeu a răspuns la rugăciunea lui Iosua prin această întrebare?

În cartea Exod citim că, fiind la marea Roșie, israeliții s-au uitat și au văzut că egiptenii îi urmăresc. Moise a căzut cu fața la pământ înaintea Domnului, rugându-se fierbinte. Dumnezeu i-a pus lui Moise aceeași întrebare, ca și lui Iosua, când acesta a căzut cu fața la pământ, rugându-se. El l-a întrebat pe Moise de ce l se adresează în rugăciune, dacă este absolut clar că el trebuie să i se adreseze poporului Domnului și să-l călăuzească mai departe – direct spre mare!

Întrucât Ierihonul a fost primul oraș cucerit din Țara Canaanului, legea cu privire la zeciuială cerea ca toate cele acaparate din primul oraș cucerit să îi aparțină Domnului. Luptătorii israeliți nu aveau dreptul să ia nimic pentru ei înșiși. Evident, un oarecare luptător a luat ceva din Ierihon și pentru sine. Dumnezeu i-a spus lui Iosua: „*Să vă apropiați mâine dimineață după semințiile voastre; și seminția pe care o va arăta Domnul prin sortji se va apropia pe familii, și familia pe care o va arăta Domnul prin sortji se va apropia pe case, și casa pe care o va arăta Domnul prin sortji se va apropia pe bărbați*” (Iosua 7:14), până când a fost arătat Acan. El a

recunoscut faptul că a păcătuit când a luat din Ierihon aur, argint și haine, pe care le-a ascuns sub pământ în mijlocul cortului său. Imediat el a fost pedepsit pentru această încălcare.

În aceste cărți istorice descoperim o serie de exemple, avertismente și îndrumări valabile și pentru noi (1 Cor. 10:11). Așa după cum pentru noi credința lui Iosua este un bun exemplu de urmat, la fel și neascultarea lui Acan ne servește drept avertizare la care trebuie să luăm seama. Când Dumnezeu ne arată sau descoperă un păcat, nouă ne aparține responsabilitatea de a renunța la acest păcat, ca binecuvântarea lui Dumnezeu să aibă loc în viața noastră (Col. 3:5-6; Rom. 8:13). Prin exemplul vieții lui Acan descoperim un avertisment care ne învață multe lucruri în sens spiritual.

Lumea, firea și diavolul

Întrucât suntem îndrumați să nu iubim lumea, nici ceea ce este în ea, sufletele dedicate lui Dumnezeu au văzut timp de veacuri chipul lumii acesteia prin ceea ce s-a întâmplat cu Acan la Ierihon. Înfrângerea lor de la Ai reprezintă o alegorie a firii. Isus îi învața pe oameni: „... *duhul este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă*” (Mat. 26:41). Firea reprezintă natura umană lipsită de ajutorul lui Dumnezeu. Întrucât firea constituie cauza căderilor spirituale, înfrângerea de la cetatea Ai poate fi interpretată ca și o alegorie a firii. Încă un eveniment din viața lui Israel, scris în cartea Iosua, este o alegorie ce-l reprezintă pe cel de-al treilea dușman al credinței, diavolul.

Acum copiii lui Israel îi întâmpină pe locuitorii Gabaonului. Ca și Rahav, locuitorii din Gabaon au înțeles că poporul lui Israel trece prin Țara Canaan, nimicindu-i pe toți în cale. Heviții, locuitorii din Gabaon, știau că urmează să moară, de aceea au hotărât să-i înșele pe israeliți. Ei și-au rupt încălțăminte de pietre până când arăta ca și cum ar fi fost purtată timp de mulți ani și hainele și le-au adus într-o asemenea stare, încât arătau foarte vechi. Deși heviții locuiau pe acest pământ, pe care israeliții trebuiau să-l cucerească, ei s-au prefăcut de parcă ar fi venit dintr-o țară foarte depărtată.

Israeliiți au făcut un legământ de pace cu acest popor, fără ca să-L întrebe mai întâi pe Dumnezeu despre aceasta. Locuitorii din Gabaon îi implorau: „*Faceți legământ cu noi. Noi nu suntem de aici. Am venit dintr-o*

țară îndepărtată". Astfel a fost făcut legământul cu locuitorii din Gabaon. După ce israeliții au făcut acest jurământ, au auzit că nu sunt dintr-o țară îndepărtată, ci că locuiesc în Canaan. Încheind un legământ cu locuitorii din Gabaon, israeliții nu au putut să-i omoare, pentru că au fost contrânși să-și respecte promisiunea: ei juraseră pe Numele Domnului. Astfel, înșelătorii au devenit robii lor.

Locuitorii din Gabaon reprezintă în cartea Iosua o alegorie a dușmanilor credinței. Primul vrăjmaș al credinței noastre – lumea – este reprezentată prin orașul Ierihon. Istoria lui Acan este o alegorie ce ilustrează dorința noastră cu privire la ceea ce există în această lume. Așa cum el dorise să posede haine, aur și argint – noi, de asemenea, dorim ceea ce există în această lume și aceasta ne distrage de la Dumnezeu.

Înfrângerea de la Ai reprezintă firea. Întrucât copiii lui Israel nu s-au raportat cu seriozitate față de Ai, ei au suportat acolo o înfrângere. Doar atunci când au conștientizat tot pericolul existent în Ai, ei au putut obține victorie asupra vrăjmașului. Deseori noi, de asemenea, subapreciem ceea ce Biblia numește fire. Duhul poate să triumfe peste fire doar atunci când vom înțelege că natura noastră umană nu se supune lui Dumnezeu și reprezintă un pericol serios pentru credința noastră. Niciodată nu se poate să subapreciem influența pe care o poate avea firea în ceea ce privește umblarea noastră prin credință!

Locuitorii Gabaonului prin înșelăciune au încheiat un legământ cu israeliții. Diavolul alege aceeași metodă. Într-o cântare cunoscută, Martin Luther scrie asemenea cuvinte despre Satan: „Înșelăciunea și puterea lui sunt imense”. Diavolul se preface într-un înger de lumină (2 Cor. 11-14). El nu ne abate de pe cale, ispitindu-ne să facem ceva îngrozitor. De obicei el apare sub înfățișarea a ceva care este plăcut și frumos. Dacă Dumnezeu te cheamă să fii un medic-misionar, diavolul nu te va ispiti să jefuiești o bancă. Ispita va consta în aceea ca tu să devii un medic bun în țara ta. Dacă Dumnezeu dorește ca tu să fii un medic-misionar, înseamnă că acesta este planul Său cel mai bun pentru tine. Satan se străduiește să facă astfel ca noi să fim preocupați de lucrări bune, dar nu de cele mai bune. De aceea se spune că ceea ce este bun sau mediocru – este cel mai mare dușman pentru ceea ce este foarte bun sau perfect. În cartea Iosua, în capitolele 6-9, se vorbește despre acești trei dușmani ai credinței: lumea, firea și diavolul.

În alte capitole ale cărții Iosua descoperim și alte alegorii ce ilustrează credința. Viața lui Iosua și a altui om, despre care se amintește acolo, ne

prezintă „un bun exemplu de credință”. Unul dintre cei mai mari bărbați ai credinței din Biblie este Caleb. El a fost cea de-a doua iscoadă care, împreună cu Iosua, a efectuat o călătorie reușită de cercetare. Caleb nu și-a luat niciodată privirea de la ceea ce era important. În toată perioada de pribegie prin pustie, oamenii sufereau și mureau de sete, dar Caleb nu înceta să se gândească la strugurii pe care îi văzuse la Hebron, când cercetase cetatea împreună cu Iosua.

Atunci când am studiat cartea Numeri, am vorbit că celelalte zece iscoade, care cunoșteau totul despre uriași, își concentraseră toată atenția la greutăți și la uriași. Caleb de asemenea îi văzuse pe acei uriași, dar, cu toate acestea, el știa că Dumnezeu său este mai puternic decât ei. Atunci când au ajuns în Țara Canaan, Caleb a cucerit orașul Hebron și l-a luat în posesia lui – acesta era orașul pe care Moise i-l promisese.

Tot în cartea Iosua descoperim și „un model negativ de credință”. El nu se referă doar la cele zece iscoade care, evident, nu au avut suficientă credință, ci și la faptul că, copiii lui Israel nu au reușit să cucerească toate popoarele din Canaan, așa precum le porunciseră Dumnezeu. Dacă ei ar fi îndeplinit planul Celui Preasfânt, nu am fi citit în următoarea carte a Bibliei despre aceea cum au ajuns de șapte ori în robie la popoarele care îi învingeau în luptă.

Ultima imagine a credinței, ce poate fi văzută în cartea Iosua, poate fi denumită „concluzia credinței”. Iosua a îndemnat poporul să-și pecetluiască credința, făcând legământ cu Dumnezeu. Drept exemplu, el le-a spus: „...*Eu și casa mea vom sluji Domnului*” (Iosua 24:15). Iosua și-a pecetluit credința prin acest legământ. El a declarat în mod clar că pentru el și casa lui pe primul loc este întotdeauna Dumnezeu și pe El Îl vor sluji. Când Iosua a chemat poporul să i se alipească și să facă legământ, ei așa au și făcut, și au spus: „*Noi vom sluji Domnului*”. Ulterior, Iosua a continuat: „*Dumnezeu este martor și voi sunteți martori la aceasta. Astăzi ați făcut legământ că ceea ce este important pentru voi – este Dumnezeu și a-I sluji Lui*” (vezi Iosua 24:14-27).

În final Iosua, ca și Moise, îndrumă poporul lui Dumnezeu (vezi ultimele versete ale cărților Deuteronom și Levitic). Atât Moise, cât și Iosua, ne îndeamnă să luăm o decizie finală cu privire la credință și să promitem că-L vom pune întotdeauna pe Dumnezeu pe primul loc în viața noastră.

În ce vă privește, ați luat o decizie finală referitoare la credința dvs., ați promis să-l fiți credincioși lui Dumnezeu? Ați decis în inimă că atât dvs., cât și familia dvs., Îl veți pune pe Dumnezeu pe primul loc și veți sluji singurului

Dumnezeu adevărat? Încercați acum să vizualizați diferitele laturi ale credinței, descrise în această carte istorică a Vechiului Testament. Gândiți-vă cu ce se sfârșește această carte în care se vorbește despre credință. Apoi permiteți-I Duhului Sfânt să vă transforme. Încheiați un legământ al credinței, după exemplul pe care l-am văzut în cartea Iosua.

Întrebări pentru discuție

1. Vizavi de exemplele din Vechiul Testament, scrieți ce formă de ispitire simbolizează ele astăzi pentru noi? Explicați de ce.

2. Ce exemplu de necredință întâlnim în cartea Iosua? Care sunt consecințele necredinței în viața noastră?

Istoria lui Acan (Iosua cap. 7) – înfrângerea în luptă, moartea lui Acan.

3. Relatați din experiența dvs. despre modul cum învingeți dușmanii importanți ai credinței: lumea, firea și diavolul.

PENTRU NOTIȚE

CUPRINS

Lecția 1. Semnificația Cortului Întâlnirii în lumina Noului Testament....	3
Lecția 2. Viața în prezența lui Dumnezeu.....	13
Lecția 3. Rolul preoției și al jertfelor.....	19
Lecția 4. Momentul luării deciziei.....	25
Lecția 5. Semnificația simbolică a minunilor.....	31
Lecția 6. Supunerea lui Moise și pregătirea pentru slujire.....	39
Lecția 7. Principii biblice de educare a copiilor.....	45
Lecția 8. Predicile mărețe ale lui Moise. Partea I.....	51
Lecția 9. Predicile mărețe ale lui Moise. Partea II.....	57
Lecția 10. Ascultarea și binecuvântările spirituale.....	65
Lecția 11. Ilustrația credinței.....	71
Lecția 12. Obstacole în calea credinței adevărate.....	79

CHIȘINĂU
2012